

The AWAKENING TIMES

THROUGH TIME INTO LIBERATION

**LJUBAV JE NEKTAR.
DOBROTA JE TERAPIJA.
SUOSJEĆANJE JE MOĆ.
NESEBIČNOST JE SNAGA.
BEZUVJETNA LJUBAV
JE SLOBODA.**

- Mohanji

OTKRIJTE SNAGU DJELOVANJA:
POSEBNO IZDANJE AWAKENING TIMES MAGAZINAPOSVEĆENO ACT FONDACIJI.

www.actfoundation.org | info@actfoundation.org

Glavna urednica: Lea Kosovac
Lektorica: Eni Buljubašić
Prevod sa engleskog jezika: Lea Kosovac

Dizajn brošure: Mirko Trbusić
Dizajn naslovnice: Petra Franov
Dizajn plakata: Martina Krepčić

Sadržaj

Trag ACT Fondacije u Turskoj.....	4
Pokret sadnje voćaka: kultiviranje obilja i briga za buduće generacije.....	6
Ususret 20. rođendanu ACT Fondacije: Devi Mohan o moći suosjećanja.....	9
Put suosjećanja i služenja Intervju s Melanie Roth, volonterkom i voditeljicom programa ACT4Animals.....	16
Voditi srcem: Mohanji o putovanju izgradnje održivih društvenih promjena kroz Ammucare i ACT Fondaciju.....	18
Starenje s dostojanstvom: „Mohanjijev dom za starije“.....	23
Slavimo život i činimo dobro: priča o udruzi ACT Hrvatska.....	28
VIRTUS- specijalna nagrada za smanjene siromaštva.....	32
Iskreno o volontiranju u Ukrajini: priča Sanje Dejanović.....	34
Program humanitarnog festivala <i>Slavimo život</i>	38

Trag ACT Fondacije u Turskoj

Povodom 20. obljetnice ACT Fondacije, naš tim u Turskoj želi se osvrnuti na značajne inicijative koje su provedene diljem zemlje i koje su pomogle mnogim socijalno ugroženim pojedincima. Zaista je nadahnjujuće promatrati ljude iz različitih dijelova svijeta, različitih pozadina i različitih uvjerenja kako se udružuju vođeni iskrenim namjerama i višom svrhom.

ACT Fondacija je u Turskoj aktivno prisutna od 2021. godine, te je u tom vremenu organizirala brojne aktivnosti, neke od kojih kontinuirano traju od osnutka. Volonteri su donirali značajne količine hrane osobama u potrebi, a zasadili su i mnogo voćki, sudjelujući u projektu „Fruit Tree Plantation Drive“, koji za cilj ima osigurati hranu generacijama koje dolaze.

U travnju 2021. godine, volonteri ACT Fondacije BiH posjetili su Istanbul i surađivali s lokalnim volonterima i socijalnim radnikom kako bi donirali zalihe hrane za trinaest socijalno ugroženih obitelji. Također, pružili su pomoć samohranom majci koja je zbog nedostatka sredstava bila očajna. Povodom proslave Ramazana, ACT-ovci su pripremili osnovne prehrambene namirnice za deset obitelji, od kojih su neki bili izbjeglice raseljene zbog ratnih kriza. Svaka obitelj je primila više od 30 kg veganske hrane. Volonterski tim je također pružio podršku beskućnicima surađujući s lokalnom dobrotvornom organizacijom pri čemu su sakupili i pripremili hranu za 130 beskućnika u više navrata.

U listopadu 2021. godine održana je prva sadnja voćaka. Osnivač ACT Fondacije, zajedno s timom ljudi iz različitih dijelova svijeta, sudjelovao je u ovoj plemeni-

toj akciji sadnje 113 stabala duda na periferiji Eskişehir-a. Voćke su namijenjene budućim generacijama, a njihovi plodovi bit će dostupni i ljudima i drugim bićima.

Godine 2022. tim je surađivao s dobrotvornom organizacijom iz Sirije kako bi podijelio osnovne prehrambene pakete osobama smještenim u izbjegličkim kampovima duž tursko-sirijske granice. Tijekom tog razdoblja obavljene su još dvije sadnje voćaka. Pedeset stabala posađeno je u domu za starije osobe u Eskişehiru. Dodatnih osamdeset stabala posađeno je u malom selu pored Eskişehir-a. Bila je to akcija jednog lokalnog volontera koji je prepoznao važnost ove inicijative i želio doprinijeti.

Tijekom razornih potresa koji su pogodili brojne gradove u Turskoj i Siriji, volonteri ACT-a iz Ujedinjenog Kraljevstva i Srbije brzo su reagirali pružanjem osnovnih potrepština poput hrane, vode, lijekova, deka, šatora i peći. Unatoč jezičnoj barijeri, Cathy, Selma i Mirchea su imali sreću susresti lokalne ljude koji su ih nesebično podržali u ispunjavanju njihove misije. Kasnije su osigurani prevoditelji i radna snaga kako bi se pomoglo potrebitima, kako u turskim tako i u sirijskim gradovima.

Mnogo značajnih inicijativa i projekata planirano je u bližoj budućnosti u Turskoj s ciljem pridnošenja ovoj predivnoj zemlji i njenim ljudima.

Članovi koji su sudjelovali u ovim akcijama izražavaju duboku zahvalnost za ACT platformu koja nam omogućuje da utjelovimo najviše ljudske vrijednosti. Posebno se zahvaljujemo osnivaču ove platforme i svim divnim volonterima koji dosljedno doprinose i stvaraju pozitivan utjecaj u okviru svojih mogućnosti.

Pokret sadnje voćaka: kultiviranje obilja i briga za buduće generacije

„Pokret sadnje voćaka“ (eng. *Fruit Tree Plantation Drive, FTPD*) pokrenut je 2021. godine kao akcija sadnje 100.000 voćki za dobrobit budućih generacija. Pokret je započeo Mohanji s inspiriranim volonterima diljem svijeta.

Ovo je izvještaj i svjedočanstvo jedne volonterke iz SAD-a, o nizu odlučujućih trenutaka koje je doživjela pri ovoj inicijativi, o velikim promjenama u područjima gdje je izvršena sadnja, te o promjenama koje su iskusili sami volonteri u SAD-u. Iako je cijela ideja započela uz mnogo truda, ozbiljnu organizaciju i veliki entuzijazam, moralo se poduzeti još mnogo toga kako bi se projekt ostvario.

U kritičnom trenutku za provedbu projekta, kao pomoć božanskih proporcija, pojavio se osnivač pokreta i sve promijenio! Godine 2022., posjetivši SAD, ulio je nevjerojatno energiju i svjetlo u FTPD pokret. Još uvijek je nemoguće opisati sve što se dogodilo, ali evo bar nekih detalja koje je uočila ova sretna volonterka.

Stigavši u SAD u travnju 2022. godine, Mohanji i njegov izvršni asistent Christopher Greenwood otišli su ravno iz zračne luke na sastanak na kojem su ih Mohanjijevi sljedbenici i prijatelji iz cijelog SAD-a s nestrpljenjem čekali u lokalnom veganskom restoranu u Phoenixu.

Mnogi su došli na jednodnevni program s Mohanjiem u Sedoni, ali su došli ranije da sudjeluju u sadnji voćaka u Južnom Phoenixu. Bio je to još jedan od sinkro-

niciteta koji je ukazivao da će se nešto divno dogoditi.

Po dolasku, volonterima je ponuđena veganska hrana i podijeljene su im majice s FTPD logom kako bi se pripremili za sadnju na kojoj će im se pridružiti Mohanji, njegova supruga Devi Mohan, globalna predsjednica ACT Fondacije, te tim za sadnju i nekoliko prijatelja.

Stigli smo u lokalni zajednički vrt „Spaces of Opportunity“ gdje smo planirali prvu sadnju.

Tokom okupljanja ljudi su srdačno pozdravljali jedni druge, a djeca su se igrala u okolici.

Tim za sadnju je dao jasne upute i objasnio je gdje će se točno saditi, nakon čega smo započeli s poslom. Sjećam se da je tlo bilo jako suho jer nije zaliveno kako je planirano. Usprkos ekstremnim temperaturama i vrućini, svi su bili odlično raspoloženi i osjećali su se ugodno, možda zbog neke nevidljive podrške.

Svjedočila sam trenutku kada je Mohanji stao na jednom mjestu s rukama na kukovima, gledajući u nebo. Akcija sadnje koja je uslijedila može se opisati samo kao čista fizička posvećenost. Kopanje rupa, nošenje stabala (15 galona) i zatim sadnja svakog stabla (ukupno 24)... Napravljen je nevjerojatan posao! A nitko nije bio toliko posvećen koliko sam Mohanji. Fotografije snimljene tog dana ne lažu.

Ono što je slijedilo, mislim da je u apsolutnom smislu Njegov dar.

Oko 4-5 sati nakon početka sadnje, posjetila nas je jedna lokalna VIP osoba, gđa Melanie Walton, koja se ranije sastala s Mohanijem tog dana. Došla je sasvim nenajavljeno, otkazavši sve obaveze koje je imala tog dana. Pretpostavljam da je to učinila iz čiste znatiželje jer ju je zanimalo kakav je to projekt. Ono što je zatekla po dolasku, bila je srdačna dobrodošlica predivne grupe ljudi iz cijelog svijeta i lokalnih volontera, koji su se u čast Mohanjija, ACT Fondacije i FTPD-a okupili kako bi posadili voćke u tom zajedničkom vrtu.

Mohanji je s gđom Melani Walton, Devi i njenom prijateljicom Trish McCarthy simbolično zasadio jedno drvo. Bio je to prekrasan način da svima koji su sudjelovali u projektu iskaže zahvalnost i potakne ih da nastave s takvim inicijativama.

Gospođa Walton, Mohanji, Devi, Trish McCarthy i predstavnik kompleksa Alexis, održali su kratke govore i zahvalili svima na dobro obavljenom poslu.

Veliko iznenađenje uslijedilo je krajem ljeta. Predsjednica ACT Fondacije SAD-a, Vidya Rajagopalan, javila mi je da su našoj organizaciji dodijeljena bespovratna sredstva za sadnju dodatnih voćki, pitajući me da isplaniram nešto u Arizoni. Nisam mogla vjerovati kako se stvari odvijaju i bila sam presretna zbog prilike koju smo dobili. U samo dvije godine, od dva stabla došli smo na šest, pa na osam, pa na dvadeset četiri, a onda smo dobili novac za još mnogo sadnica. Kroz glavu su mi prolazile mnoge opcije, ali moje je srce odmah zna-lo koje bi područje bilo idealno za sadnju.

Nacionalna šuma, povijesni posjedi i voćnjaci, izuzetno pristupačni zbog predivnih posvećenih ljudi koji su se brinuli o njima bili su pun pogodak. Zahvalna sam svim tim muškarcima i ženama u kanjonu, koji su mi dopustili da uđem u njihov krug brige o okolišu i doniram sadnice za njihove posjede.

Dogovorili smo da sadnice raspodijelimo po raznim posjedima u Nacionalnoj šumi, da služe generacijama koje dolaze. Ne samo ljudima iz lokalne zajednice, već i stotinama tisuća ljubitelja prirode koji ovo područje posjećuju tokom sezone, uključujući i životinje, posebno medvjede.

Ova akcija u Arizoni zapravo je zatvorila krug sadnje voćki od dobivenih sredstava. Prva faza uključivala je sadnju na trima posjedima u Nacionalnoj šumi Coconino s povijesnim voćnjacima (od kojih je jedan državni park) te na području Verde Valley kod Phoenixa.

Ovaj projekt ostvario se jednog mirnog jutra u veljači kada su 124 sadnice voćki stigle u Verde Valley. Uz

pomoć lokalnih volontera i suradnika organizirali smo dvodnevnu akciju sadnje na tri različite lokacije u Nacionalnoj šumi Coconino. Svaka lokacija imala je svoje jedinstvene izazove i zahtjeve, ali zajednički cilj bio je posaditi stabla s pažnjom i ljubavlju kako bi prosperirala u budućnosti.

Prvi dan akcije bio je posvećen sadnji u povijesnom voćnjaku koji je sada postao državni park. Lokalni povjesničar pridružio nam se kako bi podijelio priče o ovom važnom mjestu i obogatio naše razumijevanje njegove povijesti. Sva stabla bila su pažljivo odabrana kako bi se očuvala autentičnost voćnjaka, a zajedno s volonterima, Mohanji je predvodio pri sadnji svakog stabla, pružajući smjernice i motivaciju svima.

Drugi dan akcije odvijao se na dvama lokacijama u Nacionalnoj šumi Red Rock District. Prva je lokacija bila u blizini Oak Creeka, gdje smo sadili uz rijeku obogaćujući krajolik i doprinoseći lokalnom ekosustavu. Druga je bila u blizini planinskog vrha s fantastičnim pogledom na crvene stijene. Ovdje smo posadili stabla koja će pružati hranu i sklonište divljim životinjama u tom području.

Čitava akcija sadnje bila je obilježena zajedništvom,

radosti i nadom. Volonteri su se ujediniili u davanju svog doprinosa svjesni važnosti sadnje voćki za buduće generacije. Mohanji je bio neumoran u svom zalaganju i inspirirao je sve svojom predanošću i strašću. Iako je posao bio fizički iscrpljujući, svi smo osjetili ispunjenost i sreću što smo sudjelovali.

Kao rezultat ove akcije, stvorili smo trajni utjecaj na zajednicu i okoliš. Voćna stabla će rasti i pružati hranu, ljepotu i korist svima koji budu posjećivali ova mjesta. Također smo među lokalnim stanovništvom potaknuli svijest o važnosti očuvanja prirode i brige za okoliš.

Ovaj projekt je samo jedan od mnogih u kampanji sadnje voćaka diljem svijeta. Svatko tko sudjeluje u ovakvim akcijama doprinosi stvaranju obilja i brizi za buduće generacije. Kroz jednostavan čin sadnje stabla, mijenjamo krajolik i stvaramo bolji svijet za sve nas.

Kampanja nastavlja rasti i inspirirati ljude diljem svijeta da se pridruže naporima za očuvanje prirode i stvaranje održive budućnosti.

USUSRET 20. ROĐENDANU ACT FONDACIJE: DEVI MOHAN O MOĆI SUOSJEĆANJA

THE AWAKENING TIMES (TAT): Danas nam je velika čast razgovarati s Devi Mohan, globalnom predsjednicom ACT Fondacije.

Devi, hvala Vam što ste izdvojili vrijeme za nas. Prije nego što se detaljnije posvetimo ACT Fondaciji, možete li za početak reći nešto o svome putu i kako ste došli do ACT Fondacije?

DEVI MOHAN (DM): Osjećam veliki blagoslov od kada sam se postala dio ove priče, aktivno 2014. godine, kada sam napustila korporativni svijet i pridružila se Mohanji na duhovnom putu. Naš put nazivamo putem bez puta. Stvarate ga dok hodate. ACT Fondacija je, moram reći, najveći blagoslov na tom putu jer me dovela do Mohanjija.

Uvijek sam se trudila objasniti ljudima koliko se život mijenja kada svjesno odaberete nesebično služnje. To je daleko iznad svega. Zato kažemo, kada se molite Bogu (kako god nazivate božansko), ponekad ne znate što je najbolje za vas, imate opću ideju, ali kada nesebično služite i samo ste svjesni, stvari dolaze

k vama. Ljudi, kontakti, prilike, ideje... I vaš život kreće uzlaznom putanjom, samo trebate ostati dosljedni. Naravno, nije sve uvijek lako. Moja želja je oduvijek bila nesebično služiti, ali ne kao što to rade u velikim organizacijama. Željela sam biti uključena u svaki dio procesa. Volim isprljati ruke, dostaviti pomoć, putovati, te u potpunosti uroniti u to što radim. Volim biti uključena u projekte od A do Ž. To je oduvijek bila moja želja. Bilo je to obećanje koje sam dala sebi kada sam bila gladna, kada sam bila ponižavana, kada sam bila u poziciji onoga koji prima pomoć. Tada sam vidjela koliko su osjetljivi ljudi koji s druge strane, koji su žrtve. Kada ste bespomoćni, postajete vrlo osjetljivi na uvrede, ali, također osjetljivi i na milost. Božanska milost dolazi vam kroz druge, one koji vam pružaju ruku. Nije važna količina hrane koju dajete ili bilo što drugo, radi se o tome da ste tu za nekoga. Taj ljudski dodir. Nemam riječi koliko to znači nekome u tom trenutku.

Budući da sam to doživjela, bila s te druge strane kada sam imala 14 godina, obećala sam si, ako preživim rat, pomagat ću drugima.

Onda sam postala zauzeta životom, studijem...Kada sam završila magisterij, pronašla posao, zastala sam i zapitala se, što radiš? Gdje je ono što si obećala? Nije ga bilo. Doduše, radila sam nešto u tom polju, ali to je više bilo pružanje marketinških usluga jednoj duhovnoj organizaciji. Nije to bio praktičan rad, nesebično služnje koje sam zamišljala. Osjećala sam da to nije ono što želim.

Tako sam došla do Mohanjija. On mi je ispunio želju. U početku je njegov tim bio veoma mali, sedam-osam

ljudi koji su činili nevjerojatne stvari. Doznala sam za njega od jednog Indijca koji je radio sa mnom. Tada sam radila za australsku tvrtku. Kako sam ga upoznala i ostale detalje možete pročitati u mojoj autobiografiji, neću ovdje ulaziti u pojedinosti, ali bilo je čarobno.

Poveznica preko koje smo se upoznali bila je humanitarni rad, odnosno njegova udruga Ammucare Charitable Trust koja se kasnije globalno proširila kao ACT Fondacija.

U to vrijeme, bila je to mala organizacija. Na primjer, u Indiji su zimi dijelili deke beskućnicima, a ja sam volontirala zbog svojeg znanja engleskog jezika. Uređivala sam blogove, obrađivala fotografije i objavljivala stvari na društvenim mrežama. Bili su to mali zadaci.

TAT: Taj početak vašeg služenja, koristili ste samo svoju kreativnost i ono što ste imali?

DM: Da, radili smo neke aktivnosti i na Bliiskom istoku gdje smo živjeli, ali tada su se aktivnosti najviše odvijale u Indiji. Počela sam s blogovima, tekstovima i sličnim malim stvarima. U nesebičnom služenju nije važno što radite. Kao što vidite, sada sam globalna predsjednica. Sve počinje tim malim koracima. I željom da služite iz srca. A zatim, vremenom, potpuno uronite u sve to, počnete putovati i pokretati razne inicijative.

Ako ste svjesni, ako prakticirate svakodnevnu meditaciju ili bilo koju duhovnu praksu, primijetit ćete jasnan skok u svojoj frekvenciji kada činite bilo koji oblik nesebičnog služenja. I kada se vratite kući, samo sjednete, vaš um će prirodno biti smiren, vaše srce će se prirodno proširiti, i bit će vam puno lakše doseći one više razine svijesti o kojima čitamo ili sanjarimo. Sve

dolazi spontano. Nije da to radite kako biste postigli određene rezultate. Vaš život se prirodno mijenja, vaša meditacija produbljuje, a vaša veza s vama samima se intenzivira. I cijeli život se mijenja. U ACT Fondaciji često kažemo da smo inspiracija jedni drugima.

Naši volonteri su srce ACT Fondacije. Oni je predstavljaju. Ti si to. Ti, kao volonter, služiš drugima i transformiraš se, mijenjaš živote ljudima koji primaju pomoć. Na kraju, svi dobivaju. To je situacija u kojoj svi pobjeđuju. I mnogo je inspirativnije kada ste dio

grupe, nego kada to radite sami. Svi smo zauzeti životom, a do tog poticaja dolazi kad ste dio grupe. Također, dopirete do mnogo više ljudi. Zato uvijek preporučujem da se pridružite timu. Nemojte stvari raditi sami jer se je lako izgubiti u drugim obavezama.

TAT: Kako se sada osjećate, nakon više od desetljeća s ACT Fondacijom, koja ove godine slavi 20 godina?

DM: Postala sam članicom sam upoznala Mohnijija, a to je bilo davne 2007. godine. Tako da je prošlo 16 godina, ali Fondacija je postojala prije mene, tako da ove godine u studenom, slavimo 20 godina ACT Fondacije i

Ammucarea. Bilo je to nevjerojatno putovanje i osjećam da ću, kada dođe dan da moja duša napusti tijelo, najviše biti ponosna na ACT Fondaciju. Znat ću da sam učinila nešto vrijedno. Kao globalna predsjednica svaki dan dobivam poruke iz raznih zemalja. Primjerice, sada se registriramo u Meksiku. Zatim, nešto se događa na Tajlandu. Jedan od naših volontera nedavno je tamo radio sa seksualnim robljem, ženama koje su zlostavljane i potpuno uništene do svoje 40. godine. Tako, postoje razne ideje, a proširenje horizonta se stalno događa. Ima mnogo zemalja i mnogo aktivnosti. Vrlo sam sretna kad god čujem za neku novu inicijativu. Čak i na 'najnemogućijim' mjestima poput Irana,

gdje trenutno zbog njihova režima ne možete doći do ljudi, mi to uspijevamo preko naših kontakata.

Kad su bili potresi u Turskoj, naši ljudi su iz Srbije, UK-a, i SAD-a, ACT-ovim kombijem otišli tamo. Svi smo se povezali na neki lud način.

TAT: Željeli bismo se dotaknuti nekih projekata koji su u tijeku, ali prije nego što dođemo do toga, čemu pripisujete dugovječnost ACT Fondacije i Ammucarea?

već samo čistoća namjere. Mislim da je to dirnulo ljude, povezali su se s frekvencijom te energije, koja je izvan vidljivog, i to je ono što joj daje moć.

TAT: Znamo da ACT nema korporativne ili vladine sponzore, kako je moguće da se resursi uvijek pojave kad su potrebni?

DM: To je onaj najčarobniji dio, kako se stvari događaju. Nemamo sponzore, nemamo neku veliku organizaciju kao partnera, ali kao što sam rekla, osjećam da

DM: Osjećam da sve počinje s tim početnim poticajem energije iz srčanog centra i čistoćom namjere. Mislim da je razlog zašto je ACT Fondacija postala tako velika, Mohanijeva čista namjera i inspiracija koju je njegova kći Ammu, snagom svoje duše, ostavila na ovom svijetu. Njezinim odlaskom stvorio se snažan vakuum odsutnosti, i taj je vakuum potaknuo Mohanija da ga ispuni ovim globalnim izražavanjem ljubavi.

Dakle, definitivno je to prvo bila Ammu, zatim Mohanji, a onda su se drugi pridružili. Temelj ACT Fondacije i Ammucarea je taj čisti izraz ljubavi i činjenica da nema članarina niti „moranja“ unutar organizacije,

je to božanska milost.

To su jedine riječi koje mogu pronaći. Taj nevidljivi vrtlog. Iza svakog izraza ljubavi uvijek je prisutno božansko i to je prekrasno. To je ono što ACT čini prekrasnim, znate. Bezuvjetno služenje je srž svih religija, a mi, kao platforma, okupljamo ljude različitih religija i uvjerenja, i svi su jednaki na ovoj platformi.

Trebate se samo staviti na raspolaganje, a ideje će doći. Nedavno sam bila u Teksasu i nadahnule su me ideje koje su ti ljudi iznijeli. Koristili su samo resurse koje su imali i svoje znanje. Jednostavno su iznjedrili

li inovativne ideje i to je ono što stvari gura naprijed. Novac je samo oblik energije. Postoji. Protječe. Samo se trebate povezati i staviti na raspolaganje. Iskoristiti dostupne resurse.

Imamo i sustav u kojem 50% donacija od Mai-Tri metode ide za hranjenje gladnih. Mai-Tri je metoda energetskog balansiranja i čišćenja, koja osobu dovodi u stanje samoiscjeljivanja. Taj proces je poput operacije na suptilnom nivou. Vrlo je dubok. Tu metodu nam je dao Mohanji, a 50% donacije od tih tretmana ide u dobrotvorne svrhe. Stoga se trudim, gdje god idem, raditi što više Mai-Tri tretmana, a zatim polovicu tog novca dajem lokalnoj zajednici, toj zemlji, kao svoj doprinos. I to je predivan osjećaj.

Osim Mai-Tri-ja, volonteri doprinose svojim idejama i inspiriraju druge ljude da se pridruže. Dakle, imamo pojedinačne donatore, a ponekad se udružujemo i s nekim organizacijama. Na primjer, moram spomenuti Veliku Britaniju i Skandavale ašram. To je ašram koji prima mnogo donacija, a oni znaju tko smo, vole nas i vjeruju nam jer znaju da sve ide 100% u dobrotvorne svrhe. Dakle, na primjer, kada je počeo rat u Ukrajini, organizirali smo veliki kamion, pun hrane, i odvezli ga do granice između Ukrajine i Rumunjske. Na taj način, prema potrebi, volonteri se okupljaju, drugi ljudi saznaju, pridružuju se i tako se sve događa.

TAT: U cijelom tom procesu kad se stvari događaju i prave osobe dolaze, koja je glavna dužnost osobe koja sudjeluje u toj *sevi* (akciji služenja)? Je li to da osigura da akcija bude što vidljivija?

DM: To je ono što nam je Mohanji objasnio, i moram priznati, budući da dolazim iz kršćanskog okruženja, bila sam prvotno malo sramežljiva sve što radim objavljivati na društvenim mrežama. U početku mi se to nije činilo ispravnim. Izgledalo je kao da se hvalim svojim dobrotvornim radom, ali tada nam je Mohanji objasnio koncept aktivacijske karme. Znamo da je karma zakon energije koja djeluje. Ono što zračite, vraća vam se. No, postoji i drugi aspekt u pozadini vaših aktivnosti, a to je kada svojim vlastitim primjermom inspirirate i aktivirate druge. Tada dobivate još više pozitivne karme. Ako šutite o svemu što radite, aktivacijska karma se neće dogoditi. Dakle, to je jedna strana koju prije nisam razumjela. I to je vrlo dubok uvid. Zato je veliki Majstor Sai Baba rekao: „Moj život je moja poruka“. Ja jednostavno transparentno dijelim ono što radim, ne manipuliram ni na koji način. Vidimo da su ljudi na društvenim mrežama više privučeni negativnim nego pozitivnim stvarima. Pozitivno djelovanje ne privlači pažnju. No, ključ je ne gubiti inspiraciju za dijeljenjem i uvijek rado podijeliti sve što činimo jer svi znamo da korov lako raste, dok uzgajati nešto zahtijeva trud i vrijeme. To je savršen primjer.

Njegovati i proširiti bilo koju dobrotvornu djelatnost ponekad je vrlo teško, pa i nemoguće ako imate čak i najmanju sebičnu težnju. Ako to radite radi svoje slave, jednostavno će uvenuti. Zato kažem da su Ammuima čista snaga duše i Mohanijeva čista *sankalpa* (namjera) bile ključne. Na početku je bilo mnogo prepreka, ali on je nastavio, gurao naprijed, i dogodilo se. I kao njegova supruga, a kažu da žene pojačavaju namjere muškaraca, mogu reći da sam definitivno podržala to svojom ženskom energijom, a onda su se i drugi volonteri pridružili... Svi koji dođu shvaćaju da se ne radi o njima, već o nečemu mnogo većem od njih i u tome nalaze radost.

TAT: Čini mi se da je ACT Fondacija postala poput pravog živog bića, aktivna i prisutna u svim krajevima svijeta, ali ono što me zbunjuje jest, možete li Vi, kao globalna predsjednica, uopće pratiti sve aktivnosti koje se događaju u svakom trenutku diljem svijeta?

DM: Imamo jednu šalu u ACT-u, „Mi smo na svim kontinentima, osim Antarktike“.

Dakle, razmišljam da napravim neke lijepe ACT kape i pođem u potragu za pingvinima. Da bismo bili prisutni na svim kontinentima, trebamo organizirati neke ACT ekspedicije i ići hraniti životinje tamo :)

Da se vratimo na Vaše pitanje, imamo sustav u kojem svaka novoregistrirana ACT udruga, svaki novi tim i država otvaraju Facebook stranicu, a zatim dijele aktivnosti na našoj globalnoj stranici. Svi bismo inače trebali dijeliti i na toj stranici jer onda možemo pratiti što se događa. Naravno, svaka država članica podnosi svoja mjesečna, polugodišnja i godišnja izvješća.

TAT: Gdje naši čitatelji mogu pronaći informacije ako žele saznati više o tome?

DM: Glavno središte je mrežna stranica actfoundation.org, tamo možete provjeriti sve naše timove. Ako više volite Facebook, možete provjeriti ACT Foundation Global stranicu, na kojoj sve zemlje objavljuju i dijele sadržaje. Također, možete posjetiti našu ACT Foundation Global Instagram stranicu.

Dakle, sve važne informacije nalaze se na actfoundation.org i našim društvenim mrežama.

TAT: Sjećam se jednog od vaših iskustava, kad ste u akciji podjele hrane upoznali staricu koja je imala lepru. Tom prilikom ste izjavili da kad ste gledali u njene oči, bilo je kao da gledate u oči Boga.

DM: Bilo je zaista snažno. Oni su bili gori od nedodirljivih. Ljudi su ih potpuno odbacivali. Jer guba čini da vam lice počne truliti. Dijelovi tijela počinju otpadati. To je jedna od najstrašnijih bolesti koje netko može dobiti. I u stara vremena, u vrijeme Isusa, znamo da je bilo puno gube. I nekako, nisam znala da to još uvijek postoji. Dakle, kad sam došla tamo, to mi je bio takav kontrast, jer sam došla sa Maldiva, gdje sam bila blagoslovljena da budem besplatno 20 dana u okruženju hotela sa sedam zvjezdica. S tog azurno plavog mora i plaže sa sitnim bijelim pijeskom, znači iz potpunog luksuza, otišla sam u selo blizu Hyderabad a u Indiji, ravno među ljude oboljele od gube.

Mislim da je cijelo to iskustvo još dodatno dobilo na snazi jer sam bijele puti, a ti ljudi vjerojatno nikad prije nisu vidjeli osobu bijele kože, a ja sam još došla da ih služim. To je njima bilo jako šokantno, bili su iznenađeni. Žena koju ste spomenuli izgubila je jedno oko, jer s gubom, oči počinju doslovce ispadati. Strašno je. Mnogi od njih nisu imali vrhove prstiju, već su bili istrošeni, truli i otpali.

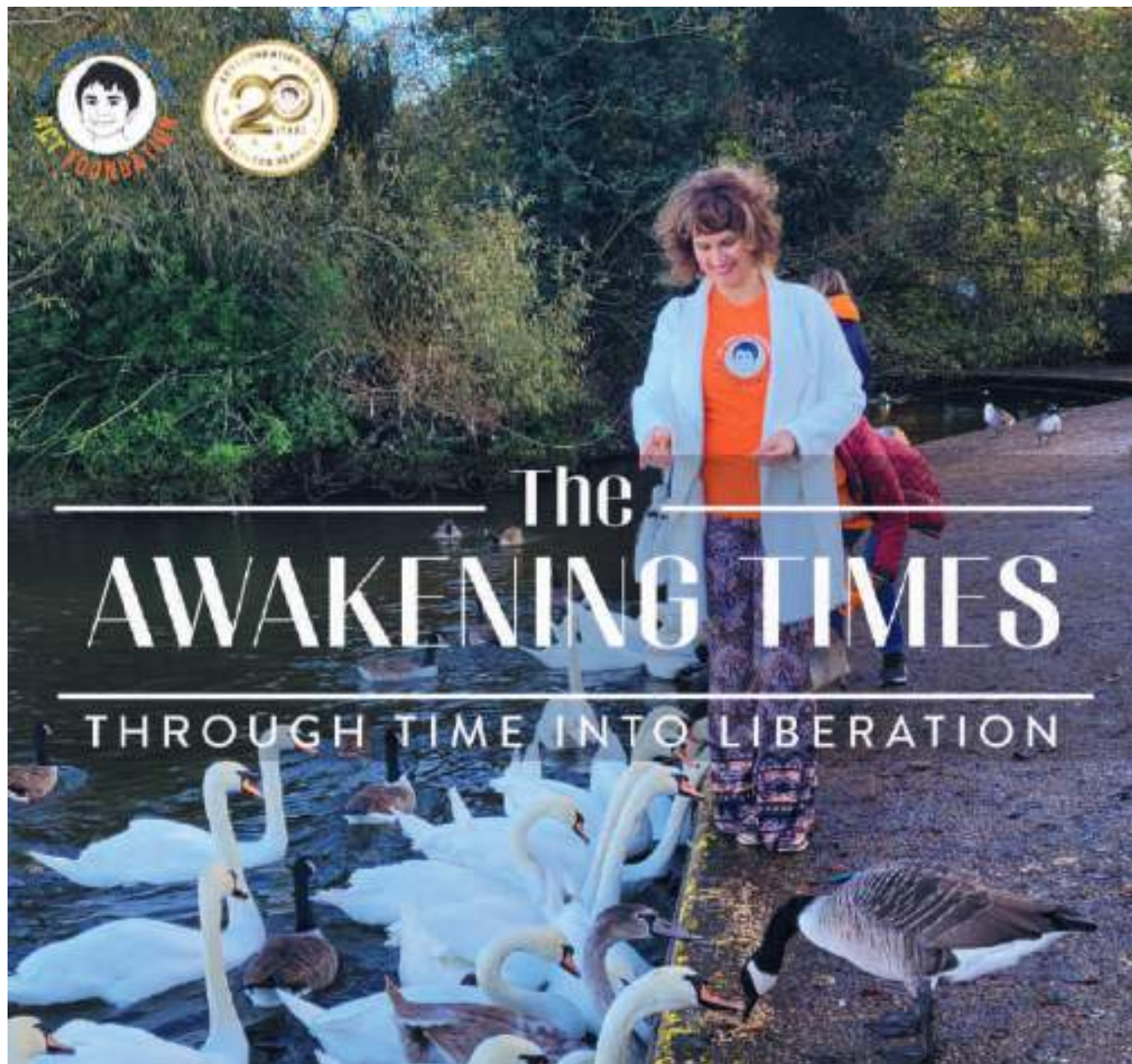
Ali, to jedno oko koje je bilo živo, imalo je ogroman sjaj.

Bilo je nevjerojatno. Sjedila sam pored nje, i nisam znala kako izraziti taj uzlet radosti. Taj trenutak i dan kada sam rodila kći Milu, dva su trenutka u kojima sam doživjela taj, doslovce, napad radosti. Sjala je iz svake pore moga tijela, kroz moje oči, kroz moj osmijeh. I ta žena također, bile smo jednostavno obuzete tom energijom i zaista sam vidjela tu Božju svjetlost u njenim očima. U tom trenutku se nešto dogodilo, ne mogu to objasniti, ali jako sam sretna da je netko snimio tu fotografiju.

Kasnije, kad sam se vratila u svoju sobu, shvatila sam da je to iskustvo potpuno nadmašilo mojih 20 dana na Maldivima. Nisam nikad mislila da je takvo što moguće. Jako sam sretna što sam imala taj kontrast. Jer, često mislimo da smo sretni kad nam je ugodno, kad imamo luksuz, ali, stvar s osjetilima je takva da, koliko možete uživati? Bez obzira koje zadovoljstvo, bez

obzira koji osjet, u nekom trenutku dosegnete maksimum i sve to prestaje biti zanimljivo. No, kad je riječ o Bogu, to je uvijek nova radost, uvijek novi valovi; veće je od svakog fizičkog iskustva koje možete imati. I to je dokaz.

proslavu ljepote ljudskosti. Ljudi iz različitih dijelova svijeta okupit će se na našem energiziranom zemljištu u Mohanji Centru Mira u Obrenovcu, u Srbiji. Jedva čekam. To je velika stvar, 20 godina dosljednog djelovanja velika je prekretnica. Daje vam jasnoću vizije onoga što se može postići, individualno, ali i kolektiv-

TAT: Postoji li neka poruka koju biste željeli podijeliti s našom publikom, prije svega s drugim volonterima ACT Fondacije, starima i novima?

DM: Moja poruka je uvijek ista: pridružite nam se i otkrijte radost nesebičnog služenja. To nije posao, nije samo aktivnost, to je neizmjerena radost i lakoća koju ćete iskusiti. Dakle, dođite i iskusite. Pridružite nam se i budite dio te nevjerovatne priče.

Jedva čekam naš 20. rođendan. Vidim to kao pravu

no, u timskom radu. Kakvu ljepotu možemo stvoriti zajedno. To je ogromno. Mislim i da je došlo vrijeme da se ACT više udruži i s drugim organizacijama.

Dio naše vizije je i uključivanje djece. Danas sam čula za tragediju u Srbiji, gdje je jedan dječak pucao na nekoliko svojih školskih kolega i školskog zaštitara. Voljela bih da imamo više ACT inicijativa u školama, koje će se pozabaviti s pritiscima, nasiljem i negativnostima kojima su djeca izložena putem medija i iz drugih izvora.

Također, moramo biti prisutni u medijima, moramo širiti poruku nade, a djeca se moraju više uključivati u ACT. To je moja želja i moja vizija. Ove godine posebno ćemo raditi više projekata koji su usmjereni na djecu, više ćemo se baviti sportom i sličnim.

Uskoro će se održati mini maraton u Varaždinu, u Hrvatskoj i...

TAT: Hoćete li trčati?

DM: Da, hoću.

TAT: Sjajno.

DM: Da, pripremam se za to. Već neko vrijeme nisam trčala, ali želim to učiniti. Tako mogu voditi primjerom.

TAT: Za mene, jedna od najljepših stvari u vezi ACT Fondacije je ta da bilo tko može doći i predložiti projekt i biti u cijelosti uključen u njegovu provedbu.

DM: Ja sam osoba čiji je život transformiran dvama velikim stipendijama. To je uglavnom bilo zbog rata, ali i zbog mojih dobrih ocjena i društvenog angažmana koji su me kvalificirali za te stipendije. Stvarno mislim da, ako djeca shvate da kada služe dobivaju te dodatne božanske bodove, ali također i veće mogućnosti za obrazovanje kao što su stipendije i slično.

Toliko se toga otvori u vašem životu kad odaberete taj put.

TAT: Budući projekti koji vas raduju?

DM: Imamo toliko projekata, i trebalo bi dosta vremena da nabrojim sve što radimo. Ali ono čemu se najviše radujem je stvaranje održivih rješenja. Želim da naše staklenike dovedemo do punog potencijala kao izvore hrane. Već imamo takvu inicijativu u Peruu. Zatim, širenje obrazovnih inicijativa, poput naše aplikacije „English Helper”, koja se pokazala odličnom. I nju smo pokrenuli u Peruu. Ali želim slične stvari vidjeti i globalno. Onda, kao što sam rekla, puno inicijativa za djecu. Vrlo mi je draga ideja okupljanja siročadi i starijih osoba u domovima za starije. Organizirati mjesta gdje mogu međusobno komunicirati, možda čak i živjeti zajedno. To mi je blisko srcu i nikad neću odustati od te ideje.

TAT: Ima li nešto što biste željeli dodati na kraju?

DM: Da, željela bih podijeliti s našim volonterima i budućim volonterima da nam je 20. rođendan zaista važan i željeli bismo da ljudi rezerviraju taj datum u studenom i dođu u Srbiju. Proslava obljetnice bit će dan posebne energije i slavlja. Biti fizički prisutan ima ogromnu važnost, jednostavno, svojom prisutnošću pokazujemo da cijenimo ACT, da cijenimo priču u pozadini ove fondacije.

Svi imamo mnogo obaveza, i naravno, možemo sa svojim slobodnim vremenom činiti što nas je volja, ali, ove godine planiramo međunarodni događaj i pozivamo ljude iz cijelog svijeta zato što želimo vidjeti tu ljepotu ljudskosti i raznolikosti. Želimo zajedno slaviti jedinstvo u svijesti i čistoću namjere nesebičnog služenja. Dakle, osjećam da će ovaj događaj biti vrhunac ove godine. Pripremamo se za to i ovo je moj skroman poziv svima. Bit će i drugih prekrasnih programa koji će se odvijati naredni dan. Sam događaj planiran je za subotu, 4. studenog, a zatim 5. studenog planiramo jednodnevni program s Mohanijem. Jedno prekrasno iznenađenje priprema nam i tim „Festivala ženstvenosti“ (Festival of Womanhood). Sve u svemu, bit će to zaista poseban vikend i nešto što ćemo pamtili godinama. Dakle, dođite, ponesite svoju pozitivnu vibraciju i iskusite kako je to kad svi zajedno radimo za nešto veće od nas samih.

TAT: Hvala Vam, Devi. Uživali smo u ovom intervjuu.

DM: Hvala Vama. Vrlo, vrlo sam sretna što sam bila Vaš gost.

Put suosjećanja i služenja

Intervju s Melanie Roth, volonterkom i voditeljicom programa ACT4Animals

THE AWAKENING TIMES (TAT): Draga Melanie, veoma je zanimljiva Vaša priča o tome kako ste postali volonterka ACT Fondacije. Ispričajte nam, kako je došlo do te suradnje?

MELANIE ROTH (MR): Naravno. Kada sam vidjela kontinuirani sukob između Rusije i Ukrajine i svjedočila raseljavanju i gubitku domova koje su brojni ljudi proživljavali, osjetila sam duboku želju da pomognem. Kontaktirala sam pedesetak različitih organizacija nudeći se da volontiram u Ukrajini. ACT Fondacija je bila prva organizacija koja mi je odgovorila. Bez oklijevanja sam se pridružila timu ACT4Ukraine kako bih pomogla.

TAT: Kakvo iskustvo je bilo putovati u ratnu zonu i volontirati tamo?

MR: Bilo je izazovnih trenutaka. Svakodnevno smo se suočavali s teškoćama kroz koje su ljudi tamo prolazili, ali moram priznati da je samo iskustvo bilo zadivljujuće. Upoznavanje novih ljudi, zajedništvo u želji da si međusobno pomognemo, svjedočenje zahvalnosti onih kojima smo pomogli... Bilo je zaista dirljivo. Jedno iskustvo mi je posebno ostalo u sjećanju. Kada sam tek stigla, primijetila sam dječaka s povrijeđenom rukom, omotanom zavojem. Brinula sam se da mu je ruka slomljena, pa sam mu pokušala pregledati ruku budući da kao veterinar posjedujem osnovno znanje. Međutim, on je isprva bio povučen i nije se želio otvoriti. S vremenom, kako smo ga viđali svaki dan, postupno se otvorio prema nama. Do trenutka kad sam napustila Ukrajinu, trčao bi nam u susret s osmijehom, smijući se i pretvarajući se da vozi naš kombi. Bilo je nevjerovatno svjedočiti njegovoj transformaciji. To je

samo potvrdilo snagu ljubavi i brige u izvlačenju najboljeg iz ljudi. To iskustvo duboko je dotaknulo moje srce.

TAT: Nevjerovatno. Hvala Vam što ste to podijelili s nama. Što, po Vašem mišljenju, čini ACT Fondaciju posebnom ili drugačijom?

MR: Princip rada te organizacije je izvanredan, s djelovanjem u brojnim zemljama i fokusom na pomoć svim stvorenjima. Rijetko ćete naći organizaciju koja pruža pomoć ljudima i životinjama na tako sveobuhvatan način. To je ono što ACT Fondaciju čini posebnom.

TAT: Iz razgovora sam shvatila da ste veterinar i da trenutno vodite ACT4Animals projekt unutar ACT Fondacije. Možete li nam reći više o tome? Koji su Vaši planovi?

MR: Da, zapravo sam veterinarica po struci, ali sam odlučila uključiti se u humanitarni rad. Ideja za ACT4Animals došla je od Chai, Mohanji Acharyje, koja također voli životinje. Upoznala sam je kroz platformu ACT4Ukraine.

Koncept platforme za životinje bio mi je vrlo privlačan, jer ACT Fondacija već čini mnogo za životinje u različitim zemljama, uglavnom projekte hranjenja.

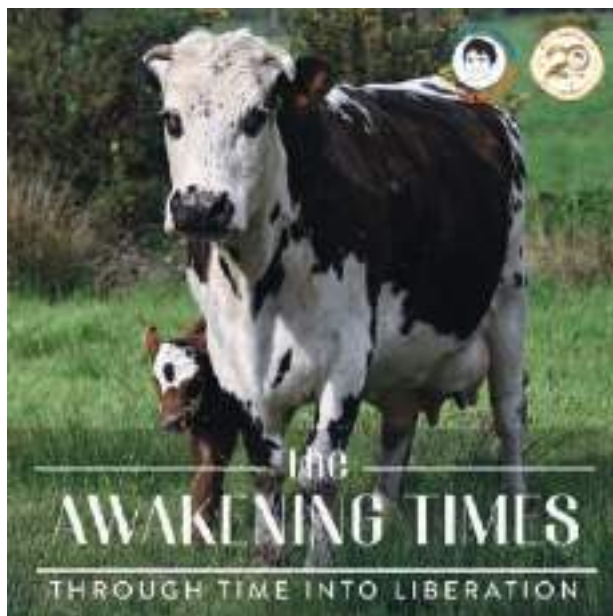
Sada također želimo započeti projekte prihvatilišta i medicinske skrbi. Trenutno formiram tim za ACT4Animals, pokušavam pronaći predstavnike iz svake zemlje koji će se redovito sastajati, razmjenjivati ideje i prikupljati sredstva za nove inicijative i projekte. Postoji velika potreba za pomaganjem životinjama diljem svijeta, što uključuje različite vrste životinja – divlje životinje, ptice, kućne ljubimce. Jednostavno rečeno, postoji ogromna potreba širom svijeta, a ACT Fondacija je izvrsno polazište jer je već mnogo ljubitelja životinja uključeno u njihove aktivnosti.

TAT: Nadam se da će Vaše iskustvo biti poticaj novim volonterima. Kad smo već kod toga, je li ovo Vaše prvo volontersko iskustvo i ako jest, što Vas je inspiriralo da se bavite nesebičnim služenjem?

MR: Zapravo, ovo jeste moje prvo pravo volontersko iskustvo. Vodila sam neke manje volonterske projekte sa životinjama, ali kao veterinarica koja vodi vlastiti posao, uvijek sam bila zauzeta. Umorila sam od takvog načina života jer to nije ono što mi je uistinu u srcu. Uvijek sam željela pomagati ljudima i životinjama, čak i dok sam radila u poslovnom svijetu. Kombinacija humanitarnog rada i moje ljubavi prema životinjama je nešto posebno za mene. Imati priliku pomoći životinjama u različitim situacijama i raditi humanitarni rad s ljudima, to mi je izuzetno važno.

TAT: Prije ovog intervjua, tijekom našeg razgovora, podijelili ste jednu dirljivu priču iz Ukrajine sa mnom. Možete li je ponoviti za naše čitatelje?

MR: Naravno. Dok smo bili u Ukrajini s ACT4Ukraine, posjetili smo nekoliko skloništa za pse i upoznali ženu koja je pomagala lualicama u selu Boyani gdje smo radili. Odvela nas je

da vidimo neke lualice, i također nas je odvela do kuće u kojoj je bio jedan pas vezan u dvorištu. Vlasnica, koja je živjela u siromaštvu, imala je problema s brigom o psu. Nazvala sam ga Pumsiška (Mali osmijeh) jer bi nam se smiješio kada bismo ga posjetili. Pokazivao bi sve zube, što su neki ljudi mogli shvatiti kao prijatnu, ali ja sam znala da je sretan što nas vidi.

Nažalost, bio je vezan kratkim lancem, imao je neadekvatno sklonište, lošu opskrbu hranom i vodom te je živio u nehygienjskim uvjetima. Srećom, osigurali smo mu novu kućicu i duži lanac za veću slobodu kretanja. Naravno, kupili smo mu i zalihe hrane.

Htjela sam ga dovesti sa sobom natrag u Kanadu jer sam se zaljubila u njega, ali zbog okolnosti to nije bilo moguće. Učinili smo sve što smo mogli kako bismo mu pomogli. Vlasnici smo pokazali koliko je briga važna i pomogli smo joj shvatiti da ona mora brinuti za njega. Kasnije smo od lokalnih ljudi saznali da je psa uvela da živi s njom u kući.

To je bio konkretan primjer akcije, koja je vrlo brzo imala pozitivne rezultate.

TAT: Predivno. Hvala Vam puno. Svaki dan čujemo mnogo inspirativnih priča volontera ACT Fondacije. Hvala Vam što ste svjetlo u svijetu.

The AWAKENING TIMES

THROUGH TIME INTO LIBERATION

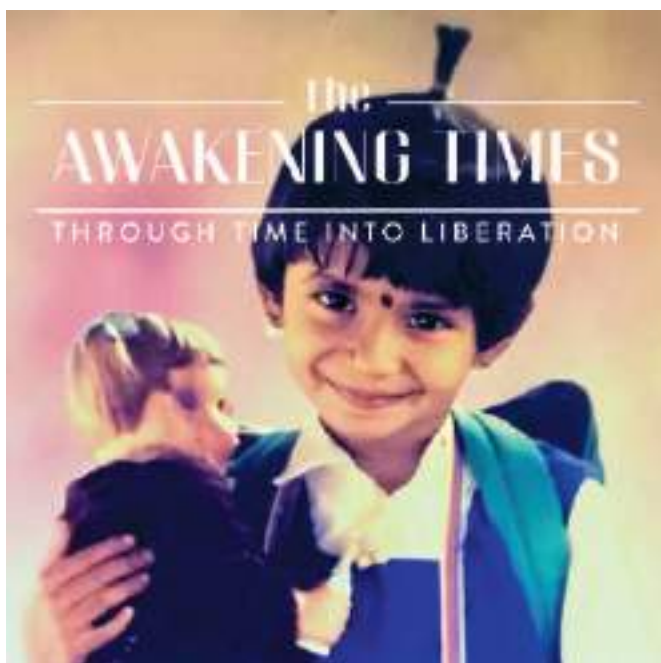
Voditi srcem: Mohanji o putovanju izgradnje održivih društvenih promjena kroz Ammucare i ACT Fondaciju

THE AWAKENING TIMES (TAT): Dragi Mohanji, hvala Vam na Vašem vremenu. Mnogi ljudi ne znaju o načelima ACT Fondacije. Kako ona funkcionira u financijskom smislu, ali i u smislu čistoće?

MOHANJI: Aktivnosti Ammucare i ACT Fondacije započeli smo 2003. godine. Od samog početka postojao je vrlo jednostavan skup smjernica. Prvo, za svotu koju primimo, izdajemo potvrdu o primitku. To govori o transparentnosti. Ako ne izdamo potvrdu, to znači da taj novac nije primljen. Što znači da moramo izdati potvrdu. U svakoj zemlji, na svakom mjestu, kada pristigne priloga, izdaje se potvrda. I drugo, sav novac

koji primimo polažemo u banci, tako da postoji izvod iz banke koji se podudara s potvrdom. Ista svota ide na banku, tako da je moguće pratiti tok novca. Također, za sve naše troškove imamo račun. Kada kupujemo stvari na tržištu, uvijek postoji račun koji odgovara iznosu koji smo platili. Dakle, tok novca može se pratiti. Također, sve naše aktivnosti su dokumentirane, u smislu fotografija. Sve što radimo ima dokaz jer sve bilježimo i fotografiramo. Dakle, ove četiri stvari su obavezne u globalnom okruženju ACT Fondacije. To čini stvari transparentnima i zbog toga mnogi ljudi vole raditi s našom organizacijom, jer je sve transparentno. Još jedan važan aspekt je da svi mogu sudjelovati. Svi mogu doći i pridružiti se. Nemamo nikakve barijere,

sve aktivnosti vode volonteri. Bilo tko može doći i pridružiti se kao volonter. Nema skrivenih agendi. Ono što vidite na fotografijama, to je to. Ono što planiramo, to i provodimo. Nema ničega skrivenog. Nema velikih troškova, direktora, plaća ili novca u organizaciji. Svi ljudi koji rade, čine to volonterski, nitko nije plaćen za posao koji obavlja. Troškovi se ponekad pokriju, ali i to je moguće pratiti, sve je prošlo kroz standardne procedure provjera. Dakle, evidencija i računovodstvo su transparentni, i na kraju godine, kada se rade finalni obračuni, sve se ponovno provjerava. To je ono što čini dobru organizaciju.

Prije 2003. godine bio sam povezan s različitim humanitarnim organizacijama. Donirao sam i volontirao, i mnogo puta sam primijetio netransparentnost. Također, u nekim se slučajevima dokazalo da su se humanitarne platforme koristile za stjecanje novca ili za osobnu korist. Zbog toga nisam želio imati nikakve veze s takvim stvarima i odlučio sam da kada pokrenem vlastitu humanitarnu organizaciju, bit će transparentna do te mjere da će je bilo tko moći provjeriti. Želio sam da to bude moguće u svakom trenutku.

Naša organizacija nikada ne traži novac. Mi prezentiramo svrhu i projekt javnosti. I obično se ljudi pridruže, pridonesu i sami izvršavaju akcije.

Ne tražimo novac, nema obaveznih plaćanja, nema članarine. ACT je kao obiteljska stvar. Globalna obitelj.

ACT Fondacija je sada aktivna u 28 zemalja, a svaka

zemlja je jedinstvena. Imaju svoje jedinstvene potrebe, zahtjeve i probleme. Dakle, tome se pristupa na lokalnoj razini. Nije riječ o prebacivanju novca s jednog mjesta na drugo. Sve se događa lokalno, koliko je god moguće, tako da doprinosimo lokalno. ACT Fondacija posljednjih 20 godina kontinuirano doprinosi svijetu. Sjećam kada smo započeli s Ammucareom 2003. godine, naš je prvi projekt bila podjela deka. To je bila vrlo jeftina aktivnost. Ako se dobro sjećam, uložili smo oko 140 EUR. Podijelili smo deke u Delhiju, ljudima koji su spavali na otvorenom tijekom zime. Bilo je jako, jako hladno. Tako je sve počelo. Sada, gledajući unatrag, koliko aktivnosti, koliko mjesta, koliko projekata... To me čini iznimno sretnim. A zašto su aktivnosti i misija fondacije rasle? Prvo, zato što je transparentno, i zato što ljudi sve mogu pratiti.

Ljudima koji žele pokrenuti svoju humanitarnu organizaciju uvijek kažem da se pobrinu da nemaju skrivene planove. Humanitarna organizacija trebala bi biti transparentna i svatko bi trebao slobodno moći sudjelovati. Ne bi smjeli nikoga obvezivati članarinom ili obveznim uplatama. Također, očekivanja treba jasno definirati. Ako radite za tu organizaciju, ili radite unutar granica te organizacije, imate određene smjernice. Jedna od smjernica je etičnost. Sve aktivnosti trebaju biti etične. Čak i podjela hrane ne bi trebala biti temeljena na ubijanju bića zbog drugoga. Mi takve stvari nikada nećemo raditi. Okrutnost bilo koje vrste nikada neće biti dio naše priče. Naša organizacija podrazumijeva da je sve etično i organsko, što znači da rastemo organski. Sve što radimo i sve što smo radili bilo je prema potrebi. Rastemo organski. Također, uvijek kažem, ne obvezujte ljude ni na što, uključujući plaćanje. Dopustite im da sami biraju žele li biti dio tima i do koje mjere. Na taj način će se osjećati dobro. Trebamo sve učiniti udobnim i jednostavnim. Svijetu je to danas potrebno. Zašto je inače ACT Fondacija aktivna u 28 zemalja? Ne zato što sam to planirao. Rasla je organski i sama došla na mjesta širom svijeta.

To su neka od temeljnih načela. A razlog zbog kojeg sam sve započeo je što nisam bio zadovoljan organizacijama s kojima sam surađivao. Kao što sam rekao, bilo je ljudi s velikim plaćama, i mnogo prikupljenih sredstava odlazilo je njima. Također, neki ljudi su koristili humanitarne organizacije kao sredstvo za akumuliranje bogatstva i novca. Nisam bio zadovoljan tim stvarima. Zato sam odlučio da ako započnem nešto slično, neću uzimati novac od toga. Svaki donirani no-

vac ide u tu određenu svrhu. Pokrenuli smo Ammucare Annandan aplikaciju (Ammucare podjela hrane) u tu svrhu. Bilo tko može koristiti i donirati sredstva, a hrana se isporučuje na lokaciji i ljudima prema vašem izboru. Sve je moguće pratiti. Dakle, moramo biti vrlo transparentni i realni u našoj aktivnosti.

Mi nikada ne djelujemo licemjerno. I nikada nismo prikupili novac blefranjem ili pretvaranjem. Nikada. Imamo 20 godina iskustva. Također nikada nismo prevarili nekoga ili prikupili novac za jednu svrhu, a koristili ga za neku drugu svrhu. Nikada to nismo radili. Sav novac koji smo prikupili za određenu svrhu potrošili smo samo za tu svrhu.

Dakle, to su neka temeljna načela o kojima možemo govoriti u vezi s ACT Fondacijom.

Dvadeset godina ACT Fondacije je velika prekretnica. Mnogi ljudi su se za to naporno borili. I ja ih cijenim, sve one koji su naporno radili i borili se. Čak i sada. Neki od njih su sa mnom već 20 godina. Na primjer, Shaju. Ima toliko ljudi poput njega. Cijenim njihovu upornost i dosljednost. Obavili su odličan posao. Sada dolazi sve više ljudi, i sve postaje vidljivije. I to je prirodno. Poštujemo svakoga. Novi ljudi i stari ljudi jednako su poštovani. Kultura poštovanja je iznimno važna. Poštovanje i zahvalnost. Također, sve što radimo, trebalo bi imati pozitivan učinak. Ne bismo trebali ništa raditi radi našeg zadovoljstva, trebalo bi biti radi zadovoljstva svijeta oko nas, cijelog društva. Kada je društvo mirno i spokojno i mi smo mirni jer smo dio toga. Mi radimo na taj način. Njeguemo volontere s takvim smjernicama.

TAT: ACT Fondacija je globalna organizacija prisutna u 28 zemalja, no aktivna je i u mnogim drugima. Također, predstavnici ACT Fondacije uvijek su prisutni i reagiraju u kriznim područjima. Vidjeli smo ACT4Ukraine, ACT4Turkey,

ACT4Croatia, ACT4SriLanka. Kako uspijevate biti prisutni na svim tim mjestima?

MOHANJI: ACT Fondacija ima 20 godina i prisutni smo u 28 zemalja, ali imamo aktivnosti i izvan tih zemalja. To je zbog trenutne potrebe. Krizu je moguće spriječiti i to bi bilo idealno. Idealno je spriječiti prolijevanje krvi,

ali nažalost, živimo u licemjernom svijetu. Razina licemjerstva i pretvaranja je trenutno jako visoka i sveprisutna u društvu. Moramo to priznati. Mnogo puta nemamo moć spriječiti nešto, ali uvijek postoji nešto što možemo učiniti. Ne smijemo biti ravnodušni. Moramo prihvatiti, u redu, ovo je stvarnost, osobno to ne mogu spriječiti, ali mogu podržati, na bilo koji način, one koji su pogođeni, žrtve. To je

upravo ono što radimo, prema našim mogućnostima. Nismo vlada ili državna tijela, nismo ni Ujedinjeni narodi, tako da nemamo takvu vrstu moći, novca ili pogona. Nemamo to. Dakle, ono što radimo je da, unutar naših mogućnosti, unutar naših resursa, koristeći naše organske kontakte, one koje smo dobili na prirodan način, ne favorizirajući nešto ili nekoga, budemo prisutni na različitim mjestima. Rado radimo s organizacijama poput Crvenog križa ili Ujedinjenih naroda. Radili smo s njima već jer oni imaju svoje utvrđene puteve, što olakšava suradnju.

Jedan primjer, početkom 2000-ih došlo je do rata u Libanonu. Naša organizacija je iz Dubaija isporučivala određene materijale. Organizirali smo i spakirali materijale za liječnike na ratištu. No, morali smo raditi s Crvenim križem, jer nismo imali vlastiti zrakoplov, odnosno nismo imali načina dostaviti tu pomoć u ratnu zonu. Također, u to vrijeme smo surađivali s veleposlanstvom Irana tijekom iranskog potresa. Radili smo s filipinskom vladom, pomagali tornadom pogođena područja. U tom smo razdoblju puno toga napravili. Radili smo s raznim vladinim organizacijama tijekom cunamija 2004. godine. Suradivali smo s

mного različitih organizacija i vladinih tijela. Kad su se dogodile poplave u Kerali u Indiji, surađivali smo s mornaricom. Kad je došlo do potresa u Nepal, surađivali smo s indijskom vojskom.

Uvijek želimo pružiti podršku u kriznim područjima, no istovremeno se fokusiramo na pružanje hrane. Sada, također pokušavamo podučavati poljoprivredne vještine kako bismo osigurali da u osiromašenim područjima samoodrživost postane način života. Pomažemo zajednicama da uzgajaju vlastitu hranu i budu samodostatne. Također, poklanjamo odjeću, osiguravamo obrazovanje, naravno u skladu s našim mogućnostima.

Dok sve ovo govorim, molim Vas da budete svjesni da mi nemamo ogromne fondove, nemamo bankovne

račune. Naša je platforma je isključivo humanitarna, bazirana na doprinosu pojedinaca. Namjerno sam je tako postavio. Projekt se stavlja na stol, i tko želi, podržat će ga. Prema tome, prema njihovom doprinosu, mi provodimo projekt. Ako dobijemo 10 dolara, radimo projekt za 10 dolara. Ako dobijemo 100 dolara, radimo ga za 100 dolara. Ako dobijemo milijun, radimo projekt za milijun. Dakle, svaki projekt temelji se na doprinosu pojedinaca. Koliko god dobijemo, toliko radimo.

Tako smo radili sve ove stvari, hranu, sklonište, obrazovanje, odjeću, zdravstvenu skrb, podršku okolišu, podršku u kriznim situacijama... Sve ove stvari radili smo na temelju onoga što dobijemo ili koliko kapa-

citeta imamo, koliko volontera i koliko financijskih mogućnosti. To je način na koji obično djelujemo. Ne fokusiramo se samo na krize, već kao društveno odgovorni ljudi, kao globalni građani, radimo izvan nacionalnih granica. Nedavno smo imali potres u Turskoj i naši ljudi iz Europe, iz SAD-a, Srbije volontirali su tamo. Događao se jedan potres za drugim, bilo je puno naknadnih potresa. Toliko ljudi je izgubilo živote, ne znamo koliko. Bili smo tamo. Pružili smo podršku. Također smo pomogli ljudima u Iranu. Ponekad nije lako dovesti ljude da rade i pomažu jer postoji mnogo granica i prepreka. Još uvijek živimo u ljudskom svijetu, u kojem vjerujemo u prepreke koje je čovjek stvorio. Idealno, trebali bismo biti otvoreni za svaku pomoć izvana, no to nije slučaj. Na tolikim mjestima moramo proći kroz razne prepreke kako bismo stigli do potrebitih ljudi i pomogli im. Ali tako svijet funkcionira. Ne možemo puno toga učiniti u vezi s tim. Prevencija je uvijek bolja od liječenja. Spriječite ratove, spriječite prolijevanje krvi, spriječite raseljavanja. Sve to možemo spriječiti. Ali ako već to ne činimo, ne smijemo biti ravnodušni. Moramo pomagati nemoćnima.

TAT: Kako surađujete s drugim organizacijama?

MOHANJI: Sudjelujemo i surađujemo s drugim organizacijama, ali naš uvjet je transparentnost, one također moraju biti transparentne. Ne želimo raditi s organizacijama s ogromnim troškovima osnivanja i ogromnim troškovima administracije. 80% novca koji dobiju, koriste za sebe. Ne želimo raditi s takvim organizacijama. Radit ćemo s organizacijama, čak i manjima, gdje je sve transparentno, gdje obavljaju svoj posao, i radije radim s njima nego s velikim organizacijama gdje je 80% skriveno, postoji puno administrativnih troškova i slično. Radije radim s manjim organizacijama u svakoj zemlji da bismo se međusobno podržavali. Također, nismo bankomat, moramo prikupljati sredstva. A koliko možemo prikupiti? Na temelju projekta, ljudi vole projekt. Imamo svoju platformu i određeni doseg preko nje, no taj doseg ponekad nije dovoljan, primjerice kada je veličina projekta puno veća. Na primjer, operacija djeteta i medicinski troškovi za neke posebne bolesti koštaju milijune, a mi ne možemo prikupiti takva sredstva. Nemamo tu sposobnost. Jedna osoba ne može prikupiti milijun dolara za medicinsku podršku, to ne možemo učiniti. To može učiniti samo vlada. Lokalne vlade ili osiguravajuća društva vjerojatno to mogu učiniti. Naša organizacija to ne može učiniti i nema smisla pokušavati to. Možemo

prikupiti najviše 100 000 dolara, jer imamo određeni broj projekata u tijeku i isti ljudi pridonose. Tako da ih ne možemo pitati da se fokusiraju na prikupljanje milijuna dolara za jedno dijete. Naravno, poštujemo činjenicu da dijete treba liječenje i da je život dragocjen. Ali, kapacitet. Što god da radimo, radimo unutar našeg kapaciteta, unutar naših prioriteta. Zato ne podržavamo mnoge od ovih medicinskih podrški jer takva vrsta financiranja nije moguća. Ali istovremeno, nikada, nikada ne kompromitiramo pružanje hrane. To je jedan od temelja organizacije. Nitko ne spava gladan. To je naš cilj. Nitko ne spava gladan. ACT4Hunger platforma je tu da osigura da svatko ima barem jedan pravi obrok dnevno. Nemamo pristup neograničenim zalihama hrane, ali unutar naših mogućnosti i snaga pružamo sve što možemo na područjima na kojima smo prisutni. Dakle, možemo surađivati s raznim organizacijama koje dijele slične vrijednosti, s transparentnim organizacijama, bilo gdje, bilo kada.

TAT: Kakva je Vaša vizija za budućnost ACT Fondacije?

MOHANJI: ACT Fondacija sada ima 20 godina. Zamislio sam je u svakom kutku Zemlje, u 195 zemalja, kako pruža nadu i život mnogim bićima. Ne samo ljudskim bićima, ACT Fondacija ne brine samo o ljudskim bićima. Brinemo se i o životu u moru, bićima u vodi, bićima u zraku, bićima na zemlji, našim prirodnim suputnicima, raznim vrstama, i također o ljudskim bićima. Pri potonjem, posebno se bavimo bolesnima i starijima, majkama koje doje, i djecom. To je upravo ono čime se uglavnom bavimo. To ne znači da se drugi ljudi zanemaruju ili bilo što slično, ali to je naš primarni fokus. Postoje razne organizacije koje se samo bave ljudskim bićima. Ali željeli bismo također podići društvenu svijest. Prihvatanje. Etička svijest. Kako živjeti etički, bez nanošenja štete, bez povređivanja ili ubijanja bilo koga. Zato u 99% slučajeva pružamo samo vegansku hranu. Na taj način, pružanjem veganske hrane, osiguravamo da se ne nitko ne povređuje ili ubija. Moja ideja je širiti nenasilje. Nema nasilja u hrani. Mi ne proljevamo krv. Ne slažemo se niti odobravamo proljevanje bilo koje krvi. U tom smjeru bih volio gledati rast cijele ACT Fondacije. Sada već imamo temelje jer je prošlo 20 godina. Poznati smo u mnogim zemljama, već imamo bazu. Sljedećih 20 ili 10 godina bit ćemo puno veći, i možda ćemo imati više vozila koja bi pomogla našoj opskrbi. Mislim da ćemo imati više vidljivosti i više financiranja. Ipak, ne volim

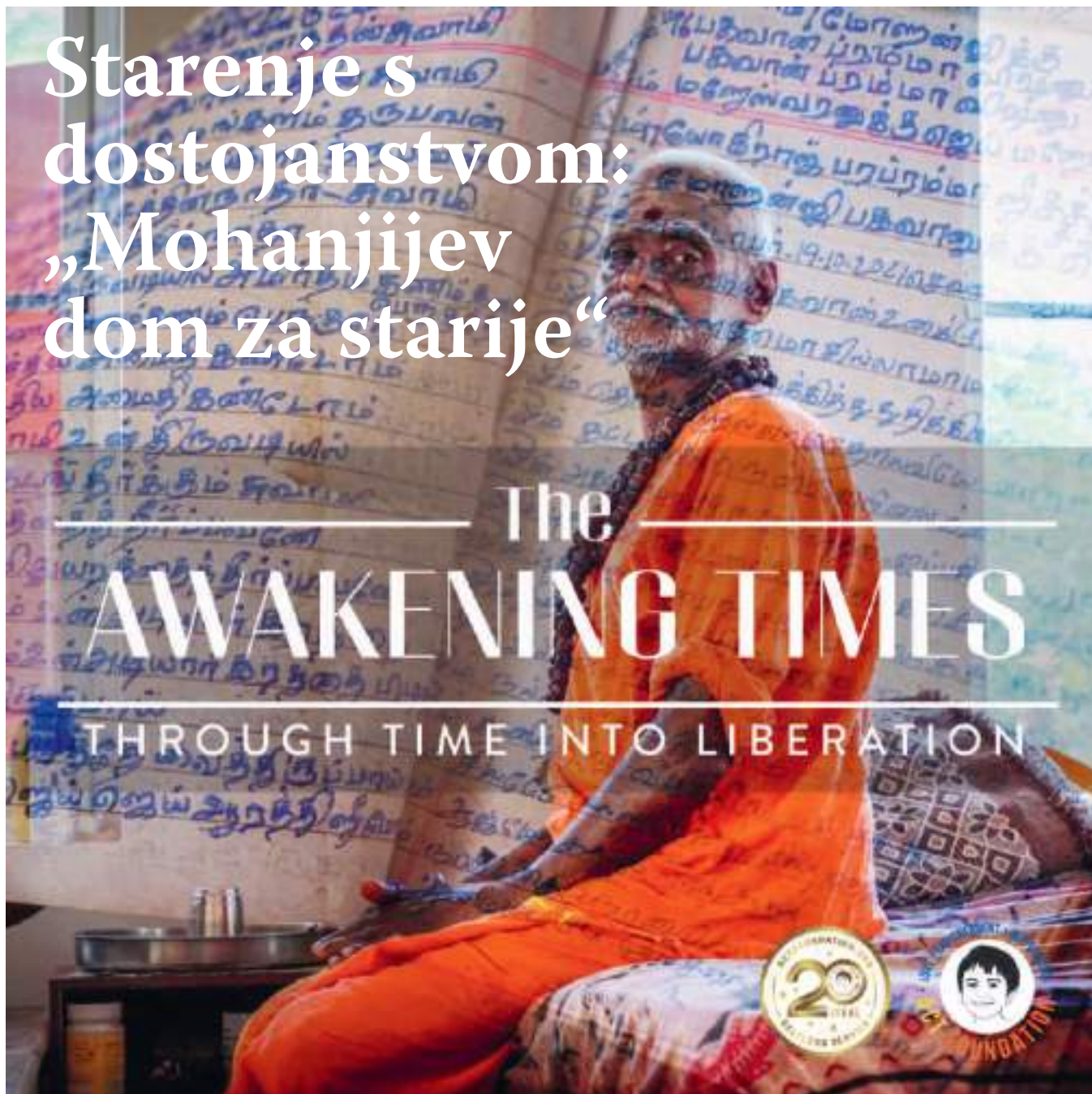
ljude zvati i moliti ih za novac. Nikada to nismo radili i nikada nećemo. Zašto? Jer ovo je milostinja. Nesebična usluga je nešto što biste trebali osjećati u svom srcu. Trebali biste to osjećati u svom srcu i željeti to.

TAT: Što je vaša poruka za našu publiku?

MOHANJI: Svi mi trebamo biti odgovorni prema prirodi. Mi smo ljudska bića, inteligentni smo, imamo maštu. I svi bismo trebali biti odgovorni. A što je odgovornost? Osigurati da ova Zemlja ostane za nama mnogo bolja nego što smo je primili. To je ono što bismo trebali činiti. I trebali bismo saditi puno voćnih stabala, stabala koja donose plodove.

Jer sutra, za održavanje vrsta, to je ključno. Svi mi koji čitamo ovo, trebali bismo posaditi barem 100 stabala vlastitim rukama. Zamislite, ako milijun ljudi posluša ono što sada govorimo i ako svi oni posade svih 100 voćki u svijetu, zamislite koliko će voća biti na Zemlji. I koliko bića će biti održano zbog toga? To ne bi smjeli biti komercijalni projekti, nego projekti za prirodu. Molim Vas zapamtite, ptice nemaju religiju, stabla nemaju religiju, nemaju jezika ni prepreka. Jedini jezik je ljubav. Mi također nemamo religiju, mi smo ljudska bića, naš jezik je humanost, naš izražaj je humanost, i naša svrha je humanost. Kada smo već ljudska bića, trebali bismo živjeti humanost. I to bi trebalo pokazati. Hvala Vam.

Pružaju li suvremene vrijednosti izazov drevnoj indijskoj kulturi?

Sve veći broj starijih osoba nalazi se na ulici, napušteni od svojih obitelji.

Indija je nekada bila ponosna na svoj tradicionalni sustav, koji je podrazumijevao brigu o starijima unutar obiteljskog doma, međutim, danas se suočava s promjenom kulturnog etosa. Broj starijih osoba raste, a time raste i teret skrbi. Mnoge obitelji nemaju mogućnosti ili nisu voljne nositi se s financijskom i emocionalnom odgovornošću za starije, pa se opcije kojima

pribjegavaju obično svode na odabir domova za njegu ili repuštanja voljenih ulici.

Ovo je rastući fenomen i može ga se svjedočiti iz prve ruke u jednom od mnogih dobrotvornih domova za starije osobe u Indiji, "Mohanjijevom Domu za starije" u Tiruvannamalaju, smještenom uz sami rub sve-te planine Arunachala, u saveznoj državi Tamil Nadu.

Ovo sveto mjesto, koje je Ramana Maharshi nekoć nazvao duhovnim srcem svijeta, sada se mora nositi s golemim porastom broja bespomoćnih starijih osoba i beskućnika.

Zašto baš ovo mjesto?

Indijska tradicija uvijek je situaciju da se djeca imaju priliku brinuti o svojim starijima smatrala blagoslovom. To je dio Sanatane Dharma i smatra se „punjom“, nakupljanjem dobre karme. O važnosti brige za starije osobe svjedoči Zakon o održavanju i skrbi za roditelje i starije građane donesen 2007. godine. Taj zakon ima za cilj zaštititi imovinu starijih osoba od drugih članova obitelji i obvezuje djecu da održavaju imovinu i brinu se za svoje roditelje, bake i djedove. Potreba za tim zakonom, međutim, odražava stvarnost suvremenog obiteljskog života u Indiji.

Mnoge obitelji ne mogu se prihvatiti te skrbi jer im ona predstavlja veliko emocionalno i financijsko breme. Razni izvještaji, uključujući i jedan od organizacije HelpAge India, otkrivaju šokantne statistike.

Jedna od tri starije osobe u ovoj državi žrtva je verbalnog ili fizičkog zlostavljanja. Postoje strašne priče o zanemarivanju, iskorištavanju i zlostavljanju. Stariji roditelji često su prisiljeni prepisati svoju imovinu na djecu, nakon čega ih oni napuštaju. Obitelji koje se trude brinuti za svoje starije često doživljavaju emocionalne i financijske slomove, zbog povećanih životnih troškova i posljedica koje je na ekonomiju imala pandemija koronavirusa.

Rezultat svega navedenog je nicanje staračkih domova diljem zemlje. Mnoge dobrotvorne organizacije vode te domove, ali većina ih je pretrpana. Privatni domovi postaju unosan biznis no zbog visokih cijena nedostupni su velikom broju indijskih obitelji.

Najalarmantnija činjenica je porast napuštanja starijih osoba. Za ovaj čin često se biraju sveta mjesta, jer obitelji znaju da će infrastruktura hramova i dobrotvornih organizacija koje se tamo nalaze osigurati hranu za gladne i brigu za beskućnike.

Jedno od tih svetih mjesta je Tiruvannamalai, 800 metara visoka planina poznata kao sveta planina Arunachala. Legenda kaže da se Gospo Šiva nekoć ovdje manifestirao kao stup svjetlosti. Ta je svjetlost bila prejak i zasljepljujuća, pa se Šiva preoblikovao u planinu Arunachalu. Svake godine u mjesecu Kartiku (studen/prosinac) tijekom 10 dana na vrhu planine pali se mirnodopski plamen nazvan Deepam. Tisuće vjernika

hrabro se penje na planinu, mnogi od njih noseći teške posude s ghee maslacem na leđima. U 18 sati pali se plamen u ogromnom kotlu, praćen zvukom školjke naga-swarama i uzvicima „Aro Hara“.

Tijekom festivala, hram Arunachaleshwar, koji se nalazi u gradu, obasjan je zlatnim plamenovima i sve u gradu i oko njega miriše na svijeće izrađene od gheeja (maslaca). Milijuni hodočasnika obilaze planinu,

koračajući u procesiji iza statua glavnih božanstava, koja se na ogromnim drvenim kolicima voze po 14 km dugoj cesti Girivalam.

Kada se festival i čišćenje nakon njega završe, sve se vraća u relativnu tišinu. Bez obzira na dio godine, u Tiruvannamalaju se može vidjeti mnoštvo hodočasnika, koji danju i noću hodaju bosu po cesti Girivalam, izbjegavajući promet, majmune, prodavače, prosjake i druge svetce.

Vrativši se u Tiruvannamalai nakon nedavne pandemije, Thea i ja smo se divile širokim novosagrađenim trotoarima i skloništima duž ceste, no šokirale smo se zbog naglog porasta beskućnika i svetaca. Kako bismo saznali gdje te ljude odvođe kad su gladni i bolesni, posjetili smo Mohanjijev dom za starije osobe, smješten s druge strane planine, blizu drevnog hrama Adi Annamalai, starijeg od čuvenog hrama u gradu. Pogled na planinu s tog mjesta je zadivljujuć i smatra se posebnim blagoslovom Šive.

Projekt Mohanjijeva doma za starije osobe, koji po-

država Ammucare, osmišljen je krajem 2018. godine kako bi dugoročno pružio siguran prostor za beskućnike starije dobi. Napori su isprva započeli s pribavljanjem zemljišta, koje je osigurano do kraja 2019. godine, ali zbog pandemije koronavirusa građevinski su radovi započeli tek krajem 2020. godine. Napredak je bio brz usprkos svim izazovima, a dom brine o starijim osobama od rujna 2021. godine.

Na ulasku u dom dočekao nas je zid očaravajućih fotografija, koji služi kao oltar i mjesto gdje se stanovnici tri puta dnevno skupljaju za arti.

Hodajući dalje, vidimo prostranu sobu u kojoj nekoliko starijih osoba opušteno leži na krevetima. Neki gledaju televiziju, neki sjede i razgovaraju. Soba je čista i ugodna. Na jednom kraju su stolovi koji se koriste kao blagovaonica, a vrata s leđa otvaraju se prema kupionici i kuhinji.

U kuhinji kuhari brižno pripremaju tri topla obroka dnevno, uz dodatni čaj i grickalice, te uživaju u predivnom pogledu na planinu Arunachala.

Dočekuje nas Kishore, koji je porijeklom iz Chennaja i trenutno je upravitelj doma. Kishore ima široki

osmijeh i srdačan je poput mačka Cheshira iz *Alise u zemlji čudesa*, a oči mu sjaje od radosti dok ga molimo da nam ispriča svoju priču.

Povezan je s Mohanjijem i Ammucareom već nekoliko godina, a razgovor s Mohanjijem ga je nadahnuo da dođe i pomaže pri brizi za starije u Tiruvannamalaiju. Počeo je redovito posjećivati Tiruvannamalai kako bi nadgledao građevinske radove 2019. godine, i mislio je da će nakon završetka gradnje otići kući zbog posla i obitelji. Međutim, nakon nekog vremena shvatio je da neko stalno mora boraviti u tom prostoru, pa se preselio u Tiruvannamalai. Tvrtka za koju radi ponudila mu je mogućnost rada od kuće, što mu je omogućilo da zadrži posao i istovremeno upravlja Domom. Poput dječaka koji nesputano slijedi sve što mu dođe, rekao nam je: „Izgledalo je kao da me planina ne želi pustiti, i sada imam posebnu vezu s njom. Do 2018. godine nisam čak ni znao za Arunachalu. Shvatio sam to tek kad sam došao služiti ovamo i povezo se s planinom“.

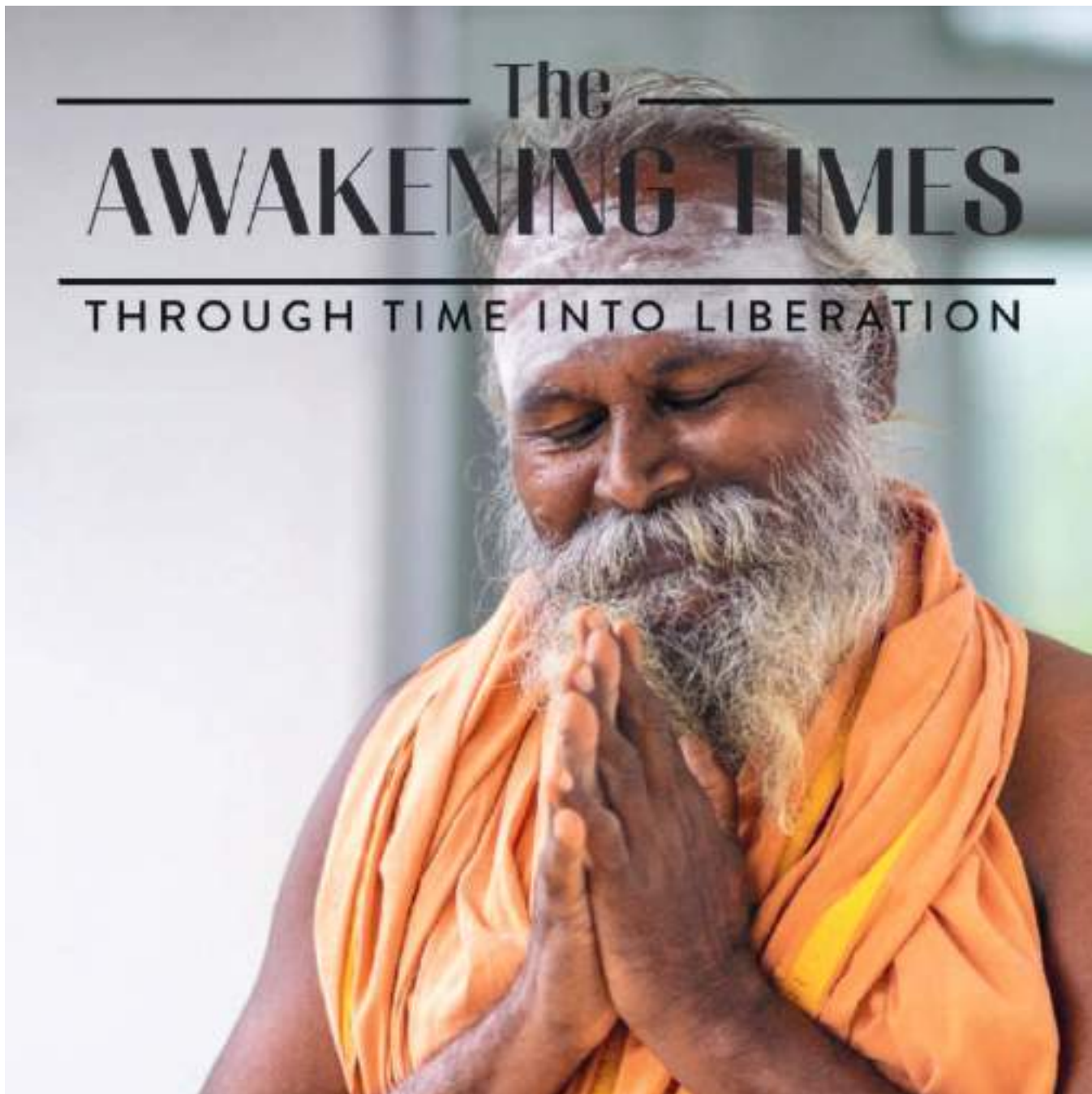
Kishore nam govori da su neki stariji ljudi došli u dom jer nemaju obitelj ni ikoga tko bi se brinuo o njima. Trebali su hranu i sklonište. Međutim, mnogi su dovedeni u Tiruvannamalai, obitelji su ih jednostavno tu napustile. „Sin jednog našeg štićenika se sutra ženi, a otac nije pozvan na vjenčanje. To je vrlo bolno. Otac je brinuo za svoju obitelj toliko godina, a sada osjeća da im nije potreban. Mnogi ljudi ovdje ostavljeni su na sličan način, potpuno napušteni od svojih obitelji. Takvi ljudi su ovdje“, nastavlja Kishore. „Obitelji ne žele brinuti o njima. Roditelji su im teret. Ponekad se to ne događa isključivo zbog financijskih poteškoća, već ljudi jednostavno ne žele brinuti o njima. Smatraju da su roditelji prepreka i teret u njihovoj svakodnevnicu“

Upitan za razloge ovakvog ponašanja, kaže: „Djeca ne osjećaju bol koju otac ili majka proživljavaju i žele se odvojiti“.

S nama je podijelio iskustvo kada su poplave pogodile Chennai 2015. godine. Njegova kuća bila je puna vode, neko vrijeme nisu imali struje i vode. Neki ljudi donijeli su im hranu i čistu vodu. To ga je potaknulo na unutarne pitanje: „Što radimo u životu?“. Objasnio nam je da Mohanji često govori o našoj obavezi da činimo dobro za druge, i kako se njemu javila želja da pomaže, posebice starijima koji pate na cestama.

The AWAKENING TIMES

THROUGH TIME INTO LIBERATION

Smatra da su stariji ljudi kroz život dali svoj maksimum i krivo mu je što ih društvo napušta. „Kada su neki od njih jako bolesni, liječimo ih, a onda vidimo kako se smiješe, jer se oporavljaju od te situacije. To nas potpuno ispunjava. Ne treba nam ništa drugo. Izuzetno smo sretni jer to radimo. Taj osmijeh puno znači“.

Vlada je domu dodijelila dozvolu za zbrinjavanje 65 osoba (35 muškaraca u prizemlju i 30 žena na katu). Broj štićenika varira. Ljudi saznaju za dom putem plakata koje smo postavili po gradu, ponekad ih upute ljudi iz vlade, ili iz drugih domova za starije. U nekim slučajevima, obitelj ih dovodi i ostavlja, iako to nije dopušteno.

Kishore objašnjava da je jedan od najizazovnijih aspekata pružanje odgovarajuće medicinske njege. To uključuje odlaske kod liječnika, pomoć s fizioterapijom i redovite provjere krvnog tlaka, šećera u krvi i drugih zdravstvenih problema. Prošle godine su dvije osobe imale prijelome kuka i trebale su stalnu njegu jer su bili vezani za krevet. Nedavno je tu boravio jedan

čovjek s ozbiljnom gangrenom, a bilo je i onih koji su umrli jer je bilo prekasno za liječenje. Najbliže bolnice udaljene su 100 km. Ponekad se konzultiraju lokalni *siddha* liječnici, što, ovisno o stanju, može biti vrlo učinkovito. No, potreba za alopatskom medicinskom skrbi je vrlo ozbiljna. Kada ga pitamo o potrebi za volonterima, kaže da je dobrodošao svatko da pridonese koliko god može i kako god može. Ako volonter ima nekog medicinskog iskustva, to znači da štíćenici mogu dobiti bolju medicinsku skrb. Volonteri obično dobivaju smještaj i hranu, ovisno o dostupnosti.

Razgovarali smo s nekoliko od štíćenika doma. Prvi je bio Devajay Rangan koji je uživao u lokalnoj igri s mojom kolegicom Teom. Nakon nesreće ostao je invalid i njegova obitelj više nije bila spremna brinuti se o njemu: „Imam 3 sestre i 1 brata, ali nikada ne razgovaraju sa mnom, niti se brinu o meni. Ovdje se o meni brinu kao da sam član obitelji, čak i više od toga. Jako sam sretan“. Ponosno ističe da sada, ne samo da dobiva tri obroka dnevno, već i čaj, kavu i voće. Jedan čovjek nam kaže da on bio *sadhu* (putujući svetac) koji je mnogo godina svakodnevno obilazio Girivalam. Sada je star i ima zdravstvenih problema, te je tražio mirno mjesto gdje može meditirati i ne mora brinuti o hrani. Mohanjijev dom za starije osobe ispunjava sve njegove potrebe.

Šekhar, star 65 godina, opisuje kako je brinuo o ženi i djeci radeći štošta, na poslovima od radnika do menadžera. Vremenom je njegova obitelj počela postavljati zahtjeve i svađati se s njim, dok ga naposljetku nisu zamolili da ode. Iako se ponekad prisjeća svog prošlog života, sada se osjeća puno mirnijim nego prije.

Ganeshwaran, star 73 godine, izgubio je suprugu ubrzo nakon vjenčanja pa je došao u Tiruvannamalai. Vrijeme provodio izvodeći puđe i meditirajući. Nakon pada, trebala mu je medicinska njega, a Kishore i njegov tim su mu pomogli. Duboko je zahvalan što ponovno može hodati.

Posljednji među muškarcima koje smo intervjuirali bio je dobrovoljni radnik u domu. K. Dhanraj kaže da već 6 godina živi u Tiruvannamalaiju, a već godinu dana volontira u Mohanjijevom domu za starije osobe u punom radnom vremenu. Njegove obaveze variraju od pripreme čaja i kave, do čišćenja toaleta ili previjanja rana. Kaže da osjeća zadovoljstvo i sreću radeći ovdje.

Oči svih ljudi s kojima smo razgovarale ispričale su nam jedinstvenu priču. Svi štíćenici izrazili su duboku zahvalnost za brigu i udobnost u kojima mogu uživati u sumraku života. Bilo je dirljivo razgovarati s njima, ali i šokantno osvijestiti koliko ima starijih ljudi koji nisu njihove sreće.

Pitati jesu li moderne zapadne vrijednosti materijalizma i praksa smještanja starijih u domove zamijenili integralne indijske vrijednosti, ili su duhovni centri koji pružaju hranu i sklonište ti koji potiču obitelji da napuste svoje starije članove, čini se beskorisnim.

Nakon našeg iskustva, mnogo važnijim se čini zapitati: „Što kao pojedinci možemo učiniti u vezi tog konkretnog problema, i kako možemo svijet učiniti boljim mjestom?“

U suočavanju s ovim problemima modernog doba, tisućljetna indijska filozofija Sanathana Dharma koja ističe važnost i obvezu prikladnog ispunjavanja svojih dužnosti, kao i nesebično služenje, postaje važnija nego ikad.

Jedini način da domovi poput ovog, kojima upravljaju dobrotvorne organizacije, odgovore na izazov brige za sve veći broj potrebitih je taj da svi prvo prepoznamo ovaj simptom modernog života, i zatim da kao globalna obitelj preuzmemo odgovornost za suočavanje s njim.

Svako od nas može pomoći u skladu sa svojim mogućnostima, bilo da je riječ o doniranju vremena, novca ili opće podrške. Tiruvannamalai, poput mnogih duhovnih središta u Indiji, ima magnetsku privlačnost, ne samo zbog hipnotičke prisutnosti svete planine Arunachale, već i zbog atmosfere koju stvaraju ljudi poput ponizna i predanog Kishorea i njegova tima, kao i legije drugih nesebičnih ljudi koji tiho i neumorno rade kako bi doprinijeli društvu.

Slavimo život i činimo dobro: priča o udruzi ACT Hrvatska

bila područja Gline i Petrinje, ali i 189 okolnih sela. Novu godinu dočekala sam upravo u tom području. Nakon prve reakcije, nastavili smo posjećivati regiju tijekom cijele naredne godine. Nismo se zadržali samo u gradu, već smo posjećivali ruralna područja. Zima je bila teška, s mnogo snijega, a mnogi ljudi ostali su bez vode i struje. Bilo je vrlo izazovno doći do njih tijekom tih hladnih zimskih dana. Imali smo pomoć lokalnog čovjeka, koji nas je vodio kroz sela. Razmišljajući o svemu, i sada osjećam jezu.

TAT: To je bio kontinuirani napor koji je trajao mjesecima?

THE AWAKENING TIMES (TAT): Draga Helena, hvala ti što si izdvojila vrijeme za nas. Ne znam je li ti poznato, ali mjesec svibanj odlučili smo posvetiti dvadesetogodišnjici ACT Fondacije i Ammucarea, što je jedan od povoda našem razgovoru. Za početak bih te pitala o djelovanju ACT Hrvatske u kriznim uvjetima, budući da znam da imaš mnogo iskustva u tom području.

Možeš li nam ispričati kako je bilo i što je ACT Hrvatska činila tokom potresa krajem 2020. godine?

HELENA BJELAKOVIĆ (HB): Pozdrav Lea, i pozdrav cijelom timu *The Awakening Timesa*. Divna je gesta s vaše strane posvetiti cijelo izdanje našoj organizaciji. Hvala vam na tome.

Sudjelovala sam u akcijama pomoći nakon potresa, koji se dogodio u značajnom dijelu Hrvatske neposredno prije Silvestrova 2020. godine. Najviše su pogođena

HB: Da, nakon prvih, da kažem udarnih akcija, vraćali smo se u taj kraj dva puta mjesečno. Donosili smo grijalice, deke, hranu i odjeću, sve što smo mogli, jer smo bili svjesni da su ljudi ostali bez ičega. Uglavnom su ruralna područja bila teško pogođena. Mnogi ljudi su raseljeni. Nakon nekoliko dana, vlada je osigurala kontejnere za život, ali bili su prazni. Organizirali smo veliku akciju distribucije grijalica. Kasnije smo donijeli krevete na kat, koje smo postavili u tim kontejnerima. Pažljivo smo pratili situaciju na terenu, i srećom, imali smo lokalnu kontakt osobu koja nas je konstantno izvještavala. To je bilo ključno, jer se situacija stalno mijenjala. U jednom trenutku, odlučila sam ostati tamo nekoliko dana, kako bih radila u volonterskom centru.

Bio je to veliki šator, podignut za volontere koji su u to vrijeme dolazili iz cijele Hrvatske. Pripremili smo obiman izvještaj o akcijama ACT Hrvatske tijekom tog razdoblja.

Željela bih izraziti zahvalnost svima koji su se organizirali i pomogli u to vrijeme. Osobno sam doživjela rat u Sarajevu i znam kako je izgubiti sve. Trenuci poput ovih, ispunjeni zajedništvom i suradnjom, ostavili su nevjerojatno pozitivan dojam na mene. Osjećaj solidarnosti nema cijenu. Solidarnost kreira određenu vibraciju koja nadilazi hladnoću, blato i prljavštinu.

Unatoč izazovnim uvjetima, vidjeli bismo osmijehe i pronašli utjehu kroz razgovore.

Ti trenuci su u mom srcu, čak i nakon toliko vremena. Nažalost, ne mogu reći da je sada sve savršeno i da svi imaju domove. To nije slučaj. Mnogi ljudi još uvijek žive u kontejnerima.

ACT Hrvatska je također organizirala posebnu kampanju za pet obitelji s djecom. Prikupili smo sredstva za građevinski materijal, pomoću kojeg su tim ljudima sanirane kuće. Jako smo sretni što su se te obitelji uspjele vratiti u svoje domove. Možda zvuči malo kad kažem pet obitelji, ali kad malo bolje razmislite, pet obitelji s djecom koje se vraćaju u svoje domove, rekla bih da je to značajan uspjeh.

Iskoristila bih ovu priliku da još jednom zahvalim svima koji su donirali novac za tu akciju. ACT Hrvatska je i dalje aktivna u tom području. Iako više ne pružamo pomoć u hrani, organizirali smo dva ljetna kampa za djecu s tog područja, a sada je u pripremi treći. Prošle godine odveli smo 32 djece na more, a godinu dana ranije odveli smo 30 djece. Mnogi od njih nikada prije nisu imali priliku boraviti na moru.

TAT: Čuli smo o tom projektu i vidjeli neke fotografije. Provodite li još uvijek neke slične inicijative?

HB: Projekt „Morski val, djeci Gline na dar” zapravo je nastao iz ideje da se za vrijeme ljetnih praznika djeca izvuku iz stresnog okruženja, a Glina je tada uistinu bila područje koje je bilo stresno za djecu.

Osim ljetnog kampa, radili smo i druge akcije, poput podjele novogodišnjih paketića za 150 djece. Uvijek se trudimo biti tu za ljude Gline i Petrinje.

TAT: Srce ACT Fondacije su volonteri, a njezin moto je: „Jedno dobro djelo dnevno“. Što vas inspirira da se nesebično dajete svakodnevno?

HB: Kad sam pokrenula udruhu ACT Hrvatska, moja želja je bila da ljudi doprinose na bilo koji način, slobodnim vremenom, vještinama, novcem, osmijehom. To je i inače koncept ove organizacije, koja je prisutna u 28 zemalja svijeta. Ono što mene motivira i uvijek gura naprijed je ta povratna informacija koju dobivamo tijekom akcija.

Brzo sam shvatila da, bez obzira na to koliko neko me pomognemo, kao volonteri uvijek primimo mnogo

više. Taj neopisiv osjećaj ispunjenja dolazi iz saznanja da smo uljepšali nečiji dan, da smo nekome pomogli. Važno je biti svjetlo koje vraća nadu ljudima. Ti ljudski trenuci su najvažniji i najljepši.

Znate, svakog dana imamo izbor. Možemo plakati i kriviti ljude oko sebe, ili se možemo probuditi i odlučiti nekome učiniti dobro. Na primjer, ako smo okruženi uličnim mačkama, možemo ih nahraniti i doživjeti zahvalnost kroz taj mali čin.

Bez obzira na to jesu li to ptice, ribe ili ljudi u našem okruženju, važno je činiti dobro i pružati pomoć. To je ono što mene motivira, taj neopisivi osjećaj da sam uspjela nešto promijeniti, ma koliko maleno ili naizgled nevažno bilo.

TAT: Postoji li neko možda teško iskustvo koje biste željeli podijeliti?

HB: Pa, taj potres me promijenio. Moram se vratiti na to. Prva akcija bila je 31. prosinca 2020. godine. Dok se cijela Hrvatska pripremala i dotjerivala za Novu godinu, ja sam je dočekala u Glini. Doslovno sam se vratila kući blatna i prljava.

Često u svakodnevnom životu uzimamo stvari zdravo za gotovo. Ne cijenimo ono što imamo i nedostaje nam zahvalnosti.

Kada sam ušla u ta potresom pogođena sela i vidjela kako su ljudima životi nestali u trenutku, u samo nekoliko sekundi... To me zauvijek promijenilo.

Ne mogu tvrditi da sam doživjela istu razinu traume kao ti ljudi, ali to iskustvo svakako me vratilo u stanje zahvalnosti.

Te večeri kad sam došla kući, bila sam zahvalna za svaki centimeter svog stana. Bila sam zahvalna što sam se mogla istuširati, okupati, obući čistu odjeću i leći u krevet.

Ti ljudi toga dana to nisu mogli učiniti.

To iskustvo me promijenilo i shvatila sam koliko ljudi stvari uzimaju zdravo za gotovo u svakodnevnom životu. Jako sam zahvalna na tom iskustvu. Svaki put kad se vratim kući s putovanja, prisjetim se toga.

TAT: Za kraj sam ostavila predivni novi projekt udruge ACT Hrvatska, festival „Slavimo život” koji se treću godinu zaredom održava u Puli. Molim te, reci nam nešto više o tome.

HB: Odavno mi je bila želja da ACT Hrvatska ima svoj dan, na koji bi se promovirala udruga, sve naše aktivnosti i naš doprinos zajednici. Tako smo započeli ovaj festival, koji je prvobitno trajao samo jedan dan, ali sada smo ga proširili na tri dana.

Mnogi ljudi čine sjajne stvari, ali nekako naš glas se ne čuje dovoljno. Tako sam došla na ideju da je potrebno da se okupimo, jer kada nas je više, glasniji smo.

Tako je rođen festival „Slavimo život“.

Na festivalu imamo toliko različitih stvari, od radionica za djecu i odrasle, joge, aromaterapije, Mai-Tri metode, glazbenih kupki, različitih vrsta plesa, itd., a naravno promoviramo i aktivnosti udruge.

Također, uvijek je tu neka viša svrha. Ove godine prikupljamo novac za pedijatrijski odjel u Puli, koji nije u zavidnom stanju. Nadamo se da ćemo prikupiti što više novca kako bismo pomogli poboljšati njihov rad.

Mjesec dana prije festivala (srpanj-kolovoz), otvorit ćemo poseban bankovni račun u tu svrhu.

Iskoristila bih ovu priliku da pozovem vaše čitatelje da prate najave ACT Hrvatske i podrže ovu važnu humanitarnu akciju.

TAT: Želite li istaknuti i neke druge akcije ACT Hrvatske?

HB: Bilo je tu svega, dosta različitih akcija, od doniranja krvi, do prikupljanja novca za udrugu koja se bavi zaštitom životinja. Također, pomogli smo jednu udrugu za autizam.

Festival „Slavimo život“ nudi raznolik raspon aktiv-

nosti i trudimo se da sadržaj bude zanimljiv svima.

Moram spomenuti da je lokacija, Zeppelin Bar, koji se nalazi na plaži, zaista predivna. Ima fantastičnu pozornicu na kojoj izvodimo jogu, svjesni ples i vježbe disanja.

Iskoristila bih ovu priliku da pozovem sve one koji dijele našu misiju i imaju želju činiti dobro u svojoj zajednici da nam se pridruže.

Također, pozivam sve volontere ACT-a da dođu i svojom prisutnošću učine ovaj festival još većim.

Naravno, Vi i svi Vaši čitatelji su dobrodošli.

TAT: Hvala Vam na pozivu. *The Awakening Times* sigurno će odgovoriti. Hvala Vam puno na vremenu i dijeljenju iskustava.

HB: Hvala vama na interesu za ACT Hrvatsku.

VIRTUS- specijalna nagrada za smanjene siromaštva

Dana 12. travnja 2022. godine, s velikom sam čašću primila nagradu VIRTUS za izuzetan individualni doprinos smanjenju siromaštva u 2021. godini od zaklade „Trag“. Nominaciju za ovu prestižnu nagradu predložila je Olivera Miškić, voditeljica ACT Fondacije u Srbiji. Iako nisam bila svjesna postupka nominacije, Olivera je pažljivo ispunila prijavni obrazac odgovara-

jući na različita pitanja i ističući aktivnosti u kojima sam sudjelovala.

Nakon što mi je uručena ova nagrada, dobila sam tekst nominacije. Dok sam ga čitala, bila sam preplavljena emocijama, potekle su čak i suze radosnice. Svaka napisana riječ odražavala je ljubav i zahvalnost.

Iskreno, nikada ni jednu stvar nisam radila očekujući nagradu ili priznanje.

Jednostavno radim ono što osjećam da trebam u trenutku, ostavljajući rezultate i zasluge u rukama više sile. Kao što je jedan od mojih klijenata jednom rekao: „Bogče ima blokče“.

dinjeni u činjenju dobra.

Iskoristila bih ovu priliku da se zahvalim Oliveri Miškić, kao i svim kolegama volonterima iz ACT-a. Bez njihovih pozitivnih reakcija na moje ideje, mnoge od njih ne bi bile ostvarene. Također, zahvaljujem glazbenicima, pjesnicima, kuharima, udrugama, pojedincima i svim divnim ljudima s kojima sam surađivala, uključujući moje prijatelje i učenike reikija koji su se pridružili volonterima u Beogradu i diljem Srbije.

Prepoznala sam platformu ACT Fondacije još 2018. godine i odmah mi je bilo jasno da je riječ o izvanrednoj i jedinstvenoj organizaciji u kojoj suosjećajne osobe mogu udružiti snage i napraviti značajnu razliku za one kojima je potrebna pomoć. Još od djetinjstva, duboko me muči nejednakost koja je prisutna posvuda na našem planetu, što me je i potaknulo da djelujem.

Ideje prirodno teku, a ljudi se okupljaju kako bi ih ostvarili. To nije pitanje izbora; to je poriv koji dolazi iz dubine mojeg bića. Pune četiri godine volontiram za ACT Fondaciju i moje oduševljenje beskrajnim mogućnostima koje ova platforma nudi nikada nije splasnulo.

Idealno bi bilo da živimo u svijetu gdje humanitarne aktivnosti nisu potrebne, no nažalost to nije tako. Ali, uvijek možemo nešto učiniti, možemo ostati uje-

Također, hvala svima koji prisustvuju našim humanitarnim koncertima, večerama i radionicama jer njihova podrška znači realizaciju naših akcija.

Cijenim svaku osobu koja je na bilo koji način sudjelovala, primjerice dijeljenjem najava događanja na društvenim platformama, jer to predstavlja naše zajedničko opredjeljenje da uvijek i u svakoj prilici činimo dobro i budemo tu jedni za druge.

Na kraju, hvala članovima zaklade „Trag“ na priznanju koje mi zaista mnogo znači. Završila bih riječima osnivača naše ACT Fondacije, Mohanjija, koji kaže: „Nesebično sluzenje je poštovanje. Meditacija. I pročišćenje“.

Sanja Dejanović,
volonterka fondacije ACT Srbija

Iskreno o volontiranju u Ukrajini: priča Sanje Dejanović

Kao dio kampanje ACT4Ukraine, imala sam nevjerovatnu priliku volontirati s ACT Fondacijom dva tjedna, boraveći na granici Rumunjske i Ukrajine. Ovo iskustvo ostavilo je neizbrisiv trag na meni, obogativši me na više razina. Dok sjedim sada i pišem, još uvijek osjećam blagi umor, no njega nadmašuje osjećaj lakoće i radosti jer da sam učinila nešto dobro i važno.

Zahvalnost ispunjava moje srce jer sam imala privilegiju pružiti pomoć. Iskreno se molim za brzi završetak ovog sukoba kako bi se raseljeni mogli vratiti svojim domovima i pronaći utjehu.

Naša baza bila je šarmantni grad Dorohoi, smješten na pola sata vožnje od granice. Svako jutro budila su me zvona iz obližnje pravoslavne crkve, ukazujući na miran početak dana. Jedne nedjelje prisustvovala sam

prekrasnoj liturgiji na kojoj su se vjernici klanjali, što me duboko dirnulo. U prošlosti sam i sama osjetila potrebu da se klanjam tijekom crkvenih službi u mom rodnom Belom Potoku, u Srbiji. Međutim, moji pokušaji su izazvali zbunjenost, što je jednu gospođu navelo da me upita kako sam. Ovaj put, u Ukrajini, pronašla sam utjehu u predaji, tom unutarnjem nagonu.

Nakon napornog putovanja od 17 sati, tijekom kojeg sam vozila cijelo vrijeme, iscrpljena, ali zadovoljna, iz Beograda sam stigla u Dorohoi. Bilo je to prvo testiranje moje izdržljivosti i osobna prekretnica. Iako bi za neke to možda bila sasvim obična stvar, za mene je to bilo novo iskustvo, poput vožnje bez kraja. Slijedećeg jutra u Dorohoiju, upoznala sam ostale volontere i dobili smo informacije o trenutnom stanju, dosadašnjim postignućima, hitnim projektima i planovima. Bez odgađanja, krenuli smo prema Ukrajini već prvog dana.

Tijekom dvotjednog boravka u Ukrajini, surađivali smo s dvije škole i domom za napuštenu djecu s razvojnim poteškoćama. Svatko od nas dao je svoj jedinstveni doprinos. Naše aktivnosti bile su koncentrirane u području na oko pola sata vožnje od rumunjske granice. Nismo zalazili dublje u Ukrajinu zbog sukoba.

Mnogi pojedinci iz pogođenih regija Kijeva, Odese i Harkiva utočište su potražili u školama. Kada je kaos počeo, škole su prvobitno pružile smještaj većem broju raseljenih osoba. Vremenom su neki pronašli sklonište kod lokalnih obitelji u selima, dok su drugi otišli dalje.

Oni koji su ostali, privremeno su našli utjehu unutar školskog prostora. Svjedočanstva obitelji koje spavaju i jedu na madracima, žive i kupaju se u privremenim objektima, bilo je srce drapajuće. Njihova jedina želja bila je vratiti se svojim domovima. Većina raseljenih

osoba bile su majke s djecom, dok su očevi, kao vojno sposobna lica morali ostate. Osjećala sam ogromnu zahvalnost gledajući kako naš ACT4Ukraine tim gradi kupaonicu s tuševima u jednoj od škola, pružajući osnovno usred stravičnih događanja.

Dok sam bila tamo, saznala sam da brojne organizacije doniraju hranu, potrepštine i lijekove, a mi smo bili jedina grupa usredotočena na izravni kontakt s ljudima. Za više informacija o aktivnostima našeg tima, možete posjetiti ACT Foundation Global stranicu na društvenim mrežama.

Kada sam saznala za potrebu za volonterima u Ukrajini putem naše ACT grupe, rado sam se prijavila, odmah zamišljajući aktivnosti koje bih mogla ponuditi. S obzirom na iskustvo s tehnikama oslobađanja od stresa i podizanja vibracije, zamišljala sam se kako radim s djecom i odraslima. Po dolasku, pokušala sam razumjeti njihove želje, a zatim sam polako počela uvoditi glazbu i ples, a zatim i jogu smijeha.

Željela sam osjetiti što im najviše odgovara pa smo tako započeli s glazbom i plesom, prešli smo zatim na jogu smijeha, a na kraju na joga položaje i kratke vježbe disanja. Sve im se sviđjelo, i svatko je pronašao nešto za sebe. Okupljanje smo završili zagrljajima u kojima smo se svi pronašli. Moj kolega Peđa, koji je gotovo sve vrijeme bio uz mene u ulozi fotografa i snimatelja, nakon mojih satova pustio bi meditaciju „Sloboda“. To je lijepa desetominutna meditacija namijenjena djeci, no odgovara i odraslima. Budući da je bila prevedena na ukrajinski jezik, puštala se na njihovom materinjem jeziku.

Što se tiče drugih aktivnosti, uvijek je netko morao prevoditi s engleskog na ukrajinski.

Na početku, djeca su bila malo stidljiva, ali nakon prve radionice zagrljaja, sljedeći put kad smo došli, prilazili su mi i grlili me, dok su drugi stajali u redu čekajući da ih zagrlimo. Razmjena ljubavi bila je divna i preplavljujuća, a najmlađima je bila beskrajno potrebna. U školi u Boyani, učiteljica Daniela mi se zahvalila pred svima što smo im pokazali vježbu zagrljaja jer,

kako je rekla, od sada će je vježbati s djecom. To su zagrljaji koji traju, u kojima blagosiljamo osobu koju grlimo. Učitelji su se također međusobno zagrlili, a razmjena je bila divna. Svi ti ljudi tamo su zaista posebni, odani, nekako vedri duhom bez obzira na situaciju. Zagrljaji su najprirodnija stvar, za koju mi se čini da smo je potpuno zaboravili.

U jogi smijeha postoji odlična vježba koja se zove smijanje mrtvaca. Ideja je da osoba koja leži pretvara se da je mrtva, a ostatak grupe ju oživljava smijehom. Kada to radim s djecom, kažem im da se pretvaraju da spavaju, a mi ih ostali trebamo probuditi smijehom. Održala sam tu vježbu kao dio radionice joga smijeha u školi Mahala. Skoro sva djeca su se smijala, osim jednog plavokosog dječaka kojem nismo mogli izmamiti ni osmijeh. On je ostao ležati potpuno mirno. Svi smo mu čestitali. Nekoliko sekundi kasnije, vidjela sam ga kako plače u naručju svog prijatelja. Prišla sam, zagrlili smo se, i upitala što se dogodilo. Učiteljica engleskog jezika mi je prevela njegove riječi: „Razmišljao sam o svome tati koji je ostao u ratu i nisam se mogao smijati“. Njegova duša je patila.

Jednog dana taj će dječak biti odrastao muškarac koji će, vjerojatno, nositi traumu. I zato budimo obzirni prema svima na svome putu jer nikada ne možemo znati kakva je nečija prošlost. Neki lakše podnose traume, neki ih vremenom iscijele, a neki, nažalost, nikad ne porade na tom aspektu. Zato njegujmo suosjećanje prema svakom biću koje se zatekne pred nama.

Drugom prilikom, jedna žena je rekla: „Pa, čovjek je odrastao“. U redu, no je li i dječak u njemu odrastao? Biti suosjećajan ne znači da moramo opravdati svaki postupak, no moramo se truditi ne osuđivati i ne odbacivati ljude na prvu.

Posjet domu za djecu s razvojnim poteškoćama bio je za mene najteži. Stajali smo u dvorištu i neka djeca su nam prišla da se zagrlimo i rukujemo s njima. Jedan dječak je povukao moju ruku i odveo me do drvene kuće. Tamo smo igrali neku igru s dlanovima. U jednom trenutku nakon toga, dok sam stajala u dvorištu, osjetila sam nešto u prsima i počela plakati. Nije to bio običan plač, suze su se slijevale, pa sam se povukla u stranu.

Dio našeg tima pomogao je pri uređenju školskog igrališta (sređivanju, slikanju itd). Prije situacije u

Ukrajini, taj dom je imao desetero djece na skrbi, a u trenutku kad smo mi bili tamo, bilo ih je pedeset dvoje.

Također sam, kao certificirana instruktorka, vodila satove joga u školama i svi su dobro reagirali, i djeca i učitelji. Svidjelo im se, iako su neki od njih mislili da nisu za jogu. Kada s vježbom povežemo disanje, to postane svjesna vježba i tada se tijelo opušta, oslobađa se stresa, čime dobivamo kvalitetniju energiju za budućnost. Čak su nas zamolili da snimimo Pozdrav Suncu, kako bi mogli nastaviti redovitu praksu i nakon mog odlaska, u slučaju da nova postava volontera ne bude imala instruktora joga. U međuvremenu su mi prenijeli iz škole Mahala da djeca pitaju kada će opet imati jogu.

Prije povratka, organizirali smo mini-festival u jednoj školi, što je bio pravi timski rad u kojem je svatko nečim doprinio. Festival je uključivao Svjesno hodaње, Mai-Tri metodu, radionicu sadnje voćki, istezanje i zagrijavanje, Svjesno plesanje, meditaciju Sloboda i kratki amaterski koncert violine. Svi smo bili posebno inspirirani i ispunjeni dobrom energijom tog dana. Neka Bog dopusti da se sve te aktivnosti održe i u miru, što je prije moguće.

S obzirom na to da smo na Balkanu prošli kroz sve moguće situacije, neki svojim vlastitim iskustvom, a neki kroz svjedočenje drugih, bilo je lako istinski suosjećati sa ovim ljudima. Uvijek bismo trebali biti

u stanju izdići se iznad nacija, teritorija i drugih pripadnosti, i istinski brinuti za sva bića svijeta. DJELOVATI ZA MIR. To bi svima trebalo biti na umu i u srcu.

Želim napomenuti i da rad u velikim volonterskim grupama može biti izazovan. Na okupu su različite osobe s različitim navikama i karakteristikama, ali opet, kada svi imamo isti cilj i svrhu, tada dolazi do dobre suradnje. Važno je moći staviti sve svoje po strani i usredotočiti se na to da akcije zbog kojih smo tu budu istinski nesebične. Važno je postaviti se tako da ne preuzimamo vlasništvo ni nad čim što se događa kroz nas, već da sve predajemo Bogu u ruke. Njegova volja, njegova manifestacija, naša svjesna pažnja i zahvalnost.

Neke od poruka koje sam primila su sljedeće:

„Jako sam sretan što sam te upoznao. Želim ti zahvaliti :) za tvoju pomoć, ljubaznost, osmijeh i jogu. Samo hvala ti na svemu. Nadam se da ćemo se sljedeći put sresti u boljem stanju, mislim bez rata”

„Također smo jako zahvalni na vašim velikim srcima, na svjetlosti koju zračite, na tome što ste naše dane učinili malo svjetlijima. Znam da ćete za svu vašu ljubaznost i veliki rad imati posebno mjesto u raju. Nadamo se da ćemo se sresti u mirnodopskom vremenu. Grlim vas svim svojim”

Mir i radost svima i svjetlost svijetu.

Vjerujem i osjećam da smo dobili puno više na svim razinama nego što smo dali.

Bila je pravo čarolija družiti se s tim ljudima.

ACT HRVATSKA ORGANIZIRA
3. HUMANITARNI FESTIVAL

Slavimo život

PULA | 11. - 13. kolovoza 2023.

ZA
PEDIJATRIJU
U PULI!

PETAK 11. 8.

- 17:00 h Otvorenje festivala uz salsu
Elio Bašan i Franka i plesna škola "Dansel"
- 18:00 h Joga smijeha
- 18:00 h Dječja plesna skupina Saltatrix
- 19⁰⁰ - 21⁰⁰ h *Milan Nikolić Izano: Zlatna djeca*
Novog doba

CIJELI DAN Kutak za ljepotu (pedikura, manikura,
frizerske usluge)
Mai - Tri
Mastercare
Refleksologija stopala

SUBOTA 12. 8.

- 7:00 h Joga - Himalajska tradicionalna
škola joge sa *Stošom Mišić*
- 9:00 h Svjesno hodanje
- 10:00 h Homeopatija s *Izabelom Jovović*
- 11:00 h Prirodan porođaj bez lijekova
s *Dušankom Marinković*
- 12:00 h Mindfulness coffe: "Mir u zbrci"
s *Markom Čakanom*
- 16:00 h Falun Dafa
- 17:00 h "Osnaži se" - uvodno predavanje
s *Eni Buljubašić*
- 18:00 h Zvučna kupka
s *Nikolinom Ninom Papugom*
- 18:00 h "Podržana si", radionica za žene
s *Antonellom Moscardom Minčić*
- 19:00 h Joga smijeha sa *Sanjom Dejanović*
- 19:00 h "Ona je blažENA", radionica za žene
s *Magdalenom Veljković*
- 20:00 h Bachata mindfulness - radionica plesa
za žene s *Darijom Udossi*
- 21:00 h Svjesno plesanje s *Monikom Nedić*

CIJELI DAN Kutak za ljepotu (pedikura, manikura,
frizerske usluge)
Mai - Tri
Mastercare
Refleksologija stopala
Namještanje atlasa

NEDJELJA 13. 8.

- 7:00 h Joga - Himalajska tradicionalna
škola joge sa *Stošom Mišić*
- 9:00 h Zvučna kupka
s *Nikolinom Ninom Papugom*
- 10:00 h arOMaflow s *Helenom Bjelaković i*
Majom Halasev
- 11:00 h Bachove kapi s *Mirjanom Grbić*
- 12:00 h Prirodan porođaj bez lijekova
s *Dušankom Marinković*
- 13:00 h Mindfulness coffe: Kako smršaviti i
zadržati težinu
- 16:00 h DJ Sword
- 17:00 h Falun Dafa
- 18:00 h Success Mpowered sa *Sanjom Stanković i*
Natalijom Mejandzиеvom
- 19:00 h "Ona je blažENA", radionica za žene
s *Magdalenom Veljković*
- 20:30 h Violina i violončelo: *Lara Domić*
Djaković, Ana i Karolina Kanižaj
- 21:00 h koncert grupe "Hearts Liberated"

CIJELI DAN Kutak za ljepotu (pedikura, manikura,
frizerske usluge)
Mai - Tri
Mastercare
Refleksologija stopala
EMMETT za životinje

SUBOTA 12. 8.
9⁰⁰ - 11⁰⁰ h

PICCOLI TERREMONTI
kreativna radionica na
talijanskom jeziku uz gitaru)
sa *Ester i Melissom*

NEDJELJA 13. 8.
9³⁰ - 11⁰⁰ h

RAZGIBANA
SMIJEHOTEKA

* Raspored će se još dodatno nadopunjavati

Himalayan School
of Traditional Yoga

The AWAKENING TIMES
THROUGH TIME INTO LIBERATION

EMPOWERED

Mohanji
BALKAN

BEACH BAR
Zeppelin

 www.instagram.com/act_hrvatska

 www.facebook.com/actcroatia

 croatia@actfoundation.org

More info: awakeningtimes.com

f Follow up on Facebook: facebook.com/theawakeningtimesmagazine

Subscribe here: awakeningtimes.com/subscribe-membership